

Yolumuz Tahrir kadınlarının yoludur!

sayfa 12

Gerçek

İşçi sınıfı
mücadelelerinden...

Taral, Daiyang, THY işçileri
asistanların mücadelesi,
büro emekçilerinin grevi...

sayfa 2-3-4

Mart 2013 / Sayı: 41

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sınıf bağımsızlığı temelinde halkların kardeşliği mücadelesine!

Gerçek gazetesi Şubat ayı başında yayınlanan sayısında "Barış ve siyasi çözüm için yeniden Tekel açılımı" çağrısı yapıyor, gerçek barışın emekçilerle geleceğini belirtiyordu. Petrol-İş sendikası, 12-13 Şubat günlerinde toplanan Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısında kabul edilen sonuç bildirgesinde şunları karar altına aldı.

"On yıllardır büyük acılar çeken ülkemiz insanlarının, çözüm ve barış umutlarının bir kez daha boşa çıkmasına asla izin verilmemelidir. Bu topraklardan yükselen barış çığlığı karşılıksız bırakılmamalıdır. Bu açıdan, başta hükümet ve Mecliste temsil edilen partiler ve demokratik kitle örgütleri olmak üzere tüm kesimlerin sorumlu bir tavır göstermesi gerekmektedir. Yıllardır bu tavrı gösteren Petrol-İş, etnik kimliği ne olursa olsun bu topraklar üzerinde yaşayan insanlarımız için özgür ve eşit bir geleceğin; emek, barış, kardeşlik ve birlik zemininde örüleceğine inanmaktadır."

Bu ses işçi hareketinin içinden geliyor. Üstelik bir tek yöneticinin sesi değil bu. Özgür ve eşit bir geleceğin nasıl kurulacağı, barış ve siyasi çözüm müzakerelerinde belirlenecektir. Şimdi sıra öteki sendikalarda. Ve daha da önemlisi hep birlikte harekete geçmekte.

İşçi hareketi, sendikalarıyla, siyasi odaklarıyla, aydınlarıyla, barışın ve siyasi çözümün, iki halk arasında eşitliğin ve özgürlüğün gerçek güvencesi olarak harekete geçmelidir. Çözümün, başkanlık sistemine geçiş ve "ekonomik anayasa" için kullanılmasına böyle engel olunabilir. Çözümün, Türkiye'nin yeni savaflara yelken açması için kullanılmasına böyle engel olunabilir. Çözümün, her iki halktan işçi ve emekçilerin aleyhine sonuçlar doğurmasına böyle engel olunabilir. İşçi sınıfı, Türkiye'nin geleceğinin biçimleneceği, hayati önem taşıyan bu dönemde sınıf bağımsızlığı temelinde hareket edebilmelidir.

Barış ve Siyasi Çözüm İçin İşçi İnisiyatifi: işte sınıf bağımsızlığı temelinde barışa katkıda bulunmanın formülü budur.

Gerçek

Tekel açılımı için ileri!

Barış ve Siyasi Çözüm İçin İşçi Sınıfı İnisiyatifi

sayfa 6-7

DİP'li öğrenciler
üniversitelerde
mücadeleyi
yükseltiyor

5

Yerel seçimler:
Yağmurdan
kaçarken doluya
tutulma!

9

Halkın
canını acıtan
hükümetler
çöplüğü

10-11

Tartal işçisiyle röportaj:

Patronun DİSK hakkında "bildikleri" varsa, işçinin de Türk Metal hakkında "bildikleri" var

Gazetemizin Şubat sayısında "Çiftçinin ve yeşilin dostu, işçinin düşmanı Tartal makina!" başlıklı yazı ile yer verdiğimiz Tartal direnişi, 15 Şubat'ta patronla varılan anlaşma sonucu bitti. Gerçek gazetesi olarak, direnişin ardından işe geri dönen işçilerden biri ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Gerçek: Direnişin başladığı ilk günü anlatır mısınız?

İşçi: Pazartesi günü (04 Şubat) sendikaya üye olmak için organize olduk. Sendikaya üye olacak yaklaşık 60 işçi vardı. Mesai çıkışı otobüse binip, sendikanın şubesinde üye olacaktık. Saat beş buçuktan sonra, içimizden bu işin önderlerinden olan altı kişiyi yukarı çıkartıp iş akdini fes ettiler. İşlerinde ben de vardım. Yaşanan bu duruma rağmen üye olmak için gitmek isteyen işçiler, kararlarından geri dönmeler. Gittik ve üyeliğimizi yaptık. İşten çıkartılan işçiler, ben de dahil, ertesi sabah fabrikanın önündeydik. Önlüklerimizi de giydik. Fabrika önündeki direnişimize başladık. Yaklaşık on beş kişi, sabah yediden, akşam altı buçuğa kadar fabrikanın önündeydik.

Gerçek: Patronun sizin seçtiğiniz sendikayı engellemek için Türk Metal sendikasını öne sürmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İşçi: Çıkartıldığımız akşam, işveren temsilcisi bize "ben buraya sendika getireceğim hem de yarın getireceğim ama siz olmayacaksınız" deyip iş akdimizi öyle fes etti. "Bizi niye işten çıkartıyorsunuz?" dediğimizde "ekonomik kriz vs." dedi. Onlar Türk Metal'i istiyorlar ve fabrikayı kapatırım da sizin seçtiğiniz Birleşik Metal'i sokmam diyorlar. İşverenin DİSK hakkında "bildikleri" var. Ama işçinin de Türk Metal hakkında "bildikleri" var. Belki şu anda DİSK'i fabrikaya sokamadık ama, yarın tekrar bir mücadele başlayacak: "Türk Metal'i oraya sokmama mücadelesi!" Bu olay artık, "sendika olsun da hangisi olursa olsun" durumundan çıktı. Çünkü yarın öbür gün Türk Metal oraya girdiğinde işçi için çok geç olacak. Bunun şahitleri var, bunu yaşayanlar var. Bu durumları soruyoruz araştırıyoruz. Muhafız sesler geldiği zaman, işverenle kol kola girip işçileri temizliyor-

lar. Biliyoruz, böyle örnekler çok. Ondan sonra "yeter ki sendika olsun" sözü masumane bir söz değil!

Gerçek: Direniş süreci size neler kazandırdı? Bundan sonra kendinizi ve arkadaşlarınızı sınıf mücadelesinde nasıl bir konuma yerleştiriyorsunuz?

İşçi: Direnişteki arkadaşlarla çok güzel zamanlar geçirdim. Özellikle sınıf mücadelesi nedir, ben hangi sınıftayım, bunları görme şansı oldu. Önceden, bakıp siyasi görüş olarak "acaba?" dediğimiz kişilerin büyük desteğini aldık. Bunları öğrendik. Ve beraber hareket edince biraz da bilinçle beraber işçinin kazanacağını öğrendik. Bu durumda sabahtan akşama kadar fabrikada çalışıp, akşam eve gidip televizyon başına geçip, sonra uyuyup kalkıp tekrar işe gelen

işçilerle bilincin gelişmeyeceğini öğrendik. Bunun çözümü için de işçinin, sermayenin, emeğin ne olduğunu sorar, sorgularsa işçinin elbet kazanacağını öğrendik. Öğrendiğim en büyük şey bu oldu.

Belediye Emekçisinin Sesi çıktı!

Belediye Emekçisinin Sesi

%100 ÇALIŞ

40 YAŞA!

SENDİKAYA ÜYE OL!

SAHİP ÇIK!

DENETLE!

DÜNYA 2. SAYFADA

Park-bahçe işlerinden temizlik işlerine ve ulaşıma kadar onlarca farklı alanda çalışan belediye emekçilerinin sesini duyurmak için yola çıkan *Belediye Emekçisinin Sesi* ilk sayısı merhaba dedi. Emekçilerin mücadelesini ve onları birbirinden ayıran çalışma ortamları nedeniyle her zaman sağlıklı biçimde alamadıkları haberleri paylaşacak olan bültenin, sermayeye karşı ortak direnişi sağlaması ve belediye emekçilerinin gücünü örgütleyecek bir araç olması planlanıyor. Bülten, ekonomik taleplerle yürüyen sendikal mücadelenin yanısıra çalışanların belediyelerdeki karar alma mekanizmasındaki rolünün artmasını da sağlama amacını taşıyor. Bu çalışmaya ses vermek isteyenler, hangi şehirden olurlarsa olsunlar belediyeemecisi@gmail.com ve www.facebook.com/BelediyeEmekçisininSesi adreslerinden bülten ulaşabilecek ve yazı gönderebilecekler.

Daiyang SK grevi dönüm noktasında

Daiyang SK grevi bir dönüm noktasına yaklaşıyor. Patron, grev süresince işten atılan dokuz kişinin geri alınmasını kabul etmeye yanaşmazken Birleşik Metal-İş sendikası da bu işçilerin işe iadesini şart koşuyordu.

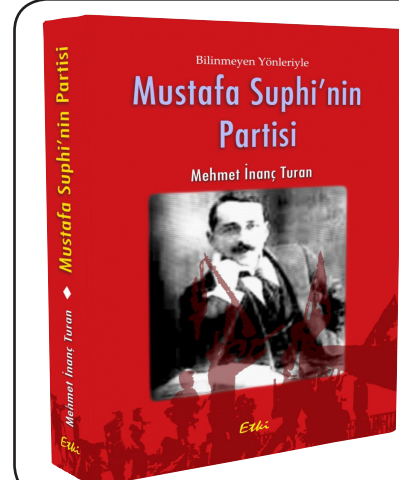
İşçiler bir yandan grevlerini sürdürürken diğer yandan da beşerli gruplar halinde Çorlu Cumhuriyet Meydanı'nda açtıkları çadırda açlık grevi yapıyorlar. Çorlu'dan ve İstanbul'dan yeterli olmasa da sınıf dayanışması çabaları var. Çorlu'da bir dayanışma platformu oluşturuldu ve düzenli desteklerin yanında bir de dayanışma gecesi düzenlendi. Bugüne kadar işçiler sadece polisin saldırgan tutumuyla, açlıkla ve soğukla değil gün geçtikçe artan maddi zorluklarla da baş etmeye çalıştı. Bu zorluklara rağmen grevi bırakıp da işe dönenlerin sayısı çok az. Bu önemli bir güç kaynağı ve direnç göstergesi. Patron son dönemde Çorlu kaymakamının da araya girmesine rağmen anlaşmaya yanaşmıyor. Güttüğü strateji dokuz işçiye işaret ederek grevin uzamasının sorumlusunu bu işçiler gibi göstermek ve işçileri içeriden bölmek. Eğer bunda başarılı olursa sadece dokuz işçi dışarıda kalmaz, bölünen ve zayıflayan işçiler pazarlık gücünü de kaybeder ve toplu sözleşmede

hak kazanmak bir yana kayıplar söz konusu olur.

İşçiler bu oyuna gelmeyecektir. Dokuz işçi grevin onurudur. Onlar nasıl olsa mahkemeyi kazanır diyenler yanılır ve patronun ekmeğine yağ sürer. Onların dediği gibi işçiler mahkemede kazansa bile, dayanışma ve birlik kaybedilirse hiçbir mahkeme kararı bu kaybedilenleri yerine koyamaz. Tabii ki bu noktada sendikaya da görev düşüyor. İşçinin dayanma gücünü arttırmak için sen-

dika maddi manevi Daiyang SK grevi için seferber olmalıdır. MESS'le (Metal sektöründeki işveren sendikası) toplu sözleşme süreci varken büyük grevlere hazırlanmak anlamlıdır. Ama bu basit bir tasarruf mantığı ile olmaz. Daiyang SK sadece bir işyeri değildir. Çorludur, Trakya'dır ve nihayet Türkiye'dir. Bu mücadelenin zaferi belki paraya ve enerjiye mal olur ama sendikaya ve sınıf mücadelesine vereceği güç hiçbir şeyle ölçülmez.

Mustafa Suphi'nin Partisi (TKP)

Bu çalışma Mustafa Suphi'nin kurduğu TKP'nin (Türkiye Komünist Partisi'nin) tarihi ve siyaseti üzerinedir. Ne var ki, bir TKP tarihi olarak algılanması doğru olmaz.

TKP'nin geçirdiği evrim süreçleri üç nokta belirginleştirilerek incelenmiştir. Birinci alan, TKP'nin burjuvaziyle ilişkilerini kapsamaktadır. İkinci alan burjuvazinin iktidarına karşı TKP'nin savunduğu devrim sorununu içermektedir. TKP'nin savunduğu devrim anlayışı, TKP programları üzerinden eleştiri süzgecinden geçirilmiştir. Üçüncü alan ise TKP'nin likidasyon süreciyle ilgilidir.

Bu kitap bir tarih ve siyaset çalışması olduğundan dolayı belgelere dayanmaktadır. TKP arşivi büyük ölçüde gözden geçirilmiş, konuyla ilgili belgeler aktarılmıştır.

TKP'nin sıralarından Nâzım Hikmet gibi binlerce komünist yetişmiştir. Yaşamlarını partileri için ortaya koymuşlar; işkenceye, hapis yaşamına, sürgüne katılmışlardır. Mustafa Suphi'nin partisine emeği geçmiş, daha hâlâ siyasal kimliğini koruyan tüm TKP üyeleri saygı ve onuru hak eder. TKP geleneğinin eleştirel incelenmesi, ideolojik yanlışların gösterilmesi, onların kavgalarını lekelemez.

Mustafa Suphi'nin Ekim Devrimi içinde oluşmuş devrimci geleneğinin canlanmasına bu kitabın yardımcı olması umuduydu...

Büro emekçileri hak gasplarına karşı iş bıraktı!

Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi kamu emekçileri, Vergi Haftası içinde yer alan 27 Şubat'ta Türkiye genelinde "iş güvencesizliği ve kölece çalışma koşullarının sona ermesi ve vergide adalet" için 1 günlük iş bırakma eylemi yaptı. Çeşitli şehirlerde iş bırakma eylemi sırasında düzenlenen yürüyüş ve basın açıklamalarında vergi politikalarının emekçileri yoksullaştırmanın etkili aracı haline geldiği, genel olarak kamu çalışanlarının yoksulluk sınırı altında yaşadığı ifade edildi. Kamu emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırıldığı, performans uygulamalarının dayatıldığı ve il içi/il dışı rotasyon tehditleriyle karşı

karşıya oldukları bir süreçte kamu emekçilerinin kazanılmış haklarının elinden alınmak istenmesine karşı mücadeleyi yükselteceklerini söylediler. Kamu emekçileri kaldırılan fazla mesai ücretlerinin geri ödenmesi, kesilen yol ödeneklerinin tekrar başlatılması ana taleplerinin yanı sıra, "bir günlük iş bırakmanın sadece bir uyarı olduğunu, iş güvencesinin kesinlikle bir pazarlık konusu yapılamayacağını" ifade ettiler.

Büro emekçileri, konfederasyonları KESK tarafından hesaplanan yoksulluk sınırı olan 3.481 TL'nin taban aylık olarak tüm kamu çalışanlarına verilmesi, her türlü yüz okuma, kamera, turnike ve sigara

DİP, kamu emekçilerinin eylemindeydi

Büro Emekçileri Sendikası'nın (BES) 27 Şubat'ta ülke genelinde "İnsanca yaşam ve güvenceli gelecek" talebiyle yaptığı greve Devrimci İşçi Partisi militanları buldukları şehirlerde destek verdi. İzmir İl Örgütü ise eylemde bir bildiri dağıtarak "Güvenceli çalışma, insanca yaşam için örgütlen! Hak gasplarını durdur!" dedi. Bildiride, derin bir ekonomik krizin pençesinde kıvranan sermayenin AKP hükümeti eliyle yürüttüğü sınıf saldırısının artarak devam edeceği, kamu emekçilerinin de kendi hazırlıklarını aynı örgütlülük ve kararlılıkla yürütmesi gerektiği vurgulandı. Hak gasplarını önlemenin elde edilecek kazanımların ilk adımı olacağı ve bunun için tüm kamu emekçilerinin bir günlük protesto grevinin ötesine geçen süresiz grevlere hazırlanması zorunluluğunun altı çizildi.

saatleri gibi mobbing uygulamalarına son verilmesi, 50 ve üzeri personel çalışan tüm merkezlerde kreş açılması, yeteri kadar lojman sağlanması, iş yoğunluğunun azaltılabilmesi için zorunlu mesai uygulamaları yerine yeni kadrolu ve güvenceli personel istihdam edilmesi taleplerini haykırıyorlar.

Direnişçi işçiler kahvaltıda buluştu!

17 Şubat Pazar günü Devrimci İşçi Partisi İstanbul İl Örgütü'nde kahvaltı ve Gerçek Gazetesi'nin Şubat sayısı değerlendirme toplantısını gerçekleştirdik. Her ay biraraya gelmek üzere gelenekselleştirdiğimiz kahvaltı ve gazete toplantımız işçi toplantısına dönüştü.

Sabahın erken saatlerinde Okmeydanı'ndaki büromuzda buluşuyoruz. İlk gelen öğrenciler. Önce hummalı bir temizlik ardından Gazi'den, Çorlu'dan, Bayrampaşa'dan, Kartal'dan işçi dostlarımız birer birer geliyorlar. Sınıf sofrasını hep beraber kurup son çaylarımızı yudumladıktan sonra Gerçek Gazetesi Şubat sayısının değerlendirme toplantısına geçiyoruz. Bir yoldaşımızın yaptığı gazete sunumundan sonra kısa bir ara veriyoruz. Sonra söz direnişçi işçilerde. İlk sözü Çorlu'daki Daiyang SK'dan gelen direnişçi Nazım arkadaşımız alıyor. Direnişle birlikte sınıfını bildiğini belirten arkadaşımız, grev hakkında kapsamlı bir konuşma yapıyor. Çorlu'daki çalışma koşullarından bahsettikten sonra Başbakan Erdoğan'ın 2010 anayasa referandumu için Çorlu'da yaptığı bir konuşmaya göndermeler yapıyor. Erdoğan'ın sendikal özgürlüklerin referandum sayesinde geleceğini söylediğini ancak yasal bir greve bile izin verilmediğini ekliyor.

Ardından sözü 264 gündür direnen THY işçileri alıyor. THY işçisi Birol arkadaşımız, direnişle beraber solu ve emek örgütlerini tanıdığını ama ondan da önce kendini tanıdığını vurguluyor. Birol arkadaşımızdan sonra sözü diğer bir THY direnişçisi olan Deniz arkadaşımız alıyor. İşten atılma sürecine değinen THY direnişçisi, 8 Mart'ın arifesinde kadın işçilerin sorunlarını kendi deneyimleri üzerinden anlatıyor. THY'de var olan çalışma koşullarının

birçok kronik hastalığa neden olduğunu ve şirket eğitim programlarının emekçileri makineleştirdiğini tüm ayrıntısıyla paylaşıyor. Taral makinadan direnişçi dostlarımız da aramızda. DİSK'e bağlı BMİS sendikasına üye olduğu için işten atılan bir işçi arkadaşımız söz alıyor. Patronun fabrikaya BMİS yerine Türk Metal'i getirmek istediğini belirten Taral direnişçisi, grev esnasında birçok şey öğrendiğini vurguluyor. Son olarak İstanbul Üniversitesi'nden Barkın arkadaşımızda söz. Asistanların iş güvencesi mücadelesini bizlere aktarıyor.

Direnişçi işçilerin yanı sıra diğer sektörlerden işçiler ve yoldaşlarımız da tartışmaya dahil oluyorlar. Daha önce direnişe ve greve katılmış arkadaşlarımız da birer birer söz alıp deneyimlerini aktarıyorlar. Eski bir

direnişçi arkadaşımız, Güney Afrika'daki madencilerin katledilmesine rağmen mücadeleye devam ettiklerini vurguluyor.

Tüm bu konuşmalar dayanışma ve mücadeleye içinde bilincin ve kararlılığın nasıl yükseldiğini gösterdiği gibi geleceğe dair de hepimize umut yüklüyor.

Toplantıda konuşan DİP Genel Başkanı Sungur Savran yoldaşımızın da dediği gibi: "Devlet her aşamada sermaye adına işçiyi ezen bir makine olarak karşımıza çıkıyor. Sorunların çözümü dönüp dolaşıp siyasi iktidar sorununa bağlanıyor. Bunun için de işçilerin AKP'si, CHP'si, MHP'siyle burjuva partilerinden kopup kendi devrimci işçi sınıfı partisinin inşasına omuz vermesi gerekiyor."

Yılmaz Tan

Aldatıcı iyimserlik

Yüzeydeki görünümlerden hareketle değerlendirmeler yapan burjuva iktisatçıların etkisi altında sosyalist solun kimi liberal kesimlerinde yaygın olan kanı Türkiye ekonomisinin krize karşı dayanıklı olduğudur. Bu bakış açısına göre, Türkiye ekonomisi dünya çapındaki iktisadi kriz koşullarında büyük sarsıntılar yaşamadığı gibi halen ekonominin derin bir krize sürüklendiğinden söz etmek de bir abartıdır.

Türkiye ekonomisi içinde bulunduğumuz dönemde en iyi, motoru durmak üzere olan bir gemiye benzetilebilir. Yapısal bir sorun olarak bir türlü baş edilemeyen cari açığın boyutları, özel şirketlerin ve bankaların yüksek düzeyde dış borçluluğu, ailelerin artan borç yükleri, devlet bütçesinin artan açıkları işlerin pek de yolunda olmadığına, motorun teklediğine dair yeteri kadar sinyal veriyor. Ancak daha da önemlisi büyüme oranının ve özel sektör yatırımlarının vahim durumu. Büyüme hızı 2011 yılından itibaren adım adım azalıyor. Türkiye ekonomisinde 2011'de yüzde 8,5 olan büyüme hızı 2012'de yüzde 2,5'e geriledi. Üstelik bu rakam, altınla ödenen enerji faturasının ihracatı şişirmesiyle ortaya çıkan bir rakam, gerçekte daha da düşük. Sanayi üretimi de, kapasite kullanım oranı da 2011 yılıbaşından bu yana ivme kaybediyor. Hepsinden önemlisi özel sektörün yatırım harcamaları 2012 yılının ilk çeyreğinde yüzde 1,3 artarken, ikinci çeyrekte yüzde 7,7 ve üçüncü çeyrekte ise yüzde 11,1 daraldı. Özetle geçtiğimiz yıldan bugüne Türkiye ekonomisinin bir durgunlaşma içinde olduğu açıktır. Yine benzetmemize dönecek olursak, adeta motorları durma noktasına gelmiş, sadece dış rüzgârlarla (sıcak para) kayalara doğru sürüklenmekte olan bir gemiden bahsediyoruz demektir.

ABD, Japonya, Euro bölgesi ülkelerinde iktisadi durgunluk devam ediyor. Türkiye kapitalizminin ihracatının belkemiğini oluşturan otomobil satışları Avrupa'da geçtiğimiz 23 yılın en düşük düzeyinde! AB'nin krizinin daha derinleşmesiyle birlikte ekonominin itici gücü olan yabancı sermaye akışının "güvenli limanlara" dönmesiyle, yani rüzgârlar kesildiğinde, "bu geminin karaya oturması kaçınılmaz" dediğimizde felaket tellallığı mı yapmış oluyoruz? Ekonomide bu boyutlarda bir durgunlaşmaya sert iniş ya da yere çakılma demeyeceğiz de ne diyeceğiz? Türkiye'de "hakikaten kriz var" demek için geminin kayalıklara vurup, dağılmasını mı bekleyelim, ya da kaptan köşkünde oturanların manevra kabiliyetine mi bel bağlayalım? O kaptanlar ki hemen her krizde (1994, 1998, 2001) gemideki fazla yükleri boşaltmayı, yani işçileri işten çıkartmayı, geriye kalanları da kürekleri daha fazla çekmek üzere çalıştırmayı, yani artı-değer sömürsünü artırmayı görev bildiler.

Kim ki günümüz dünya kapitalizminin yapısal ve derin kriz ortamında krizin yönetilebileceği, bazı ekonomilerin krizden muaf kalabileceği aldatıcı iyimserliğine kendisini kaptırsın o, burjuvazi karşısında işçi sınıfının bağımsız politikasını izlemek için gerekli öngörülen kendini mahrum bırakmış demektir. Öyle ya, madem ortada "kriz mırzı yok", AKP hükümeti de ekonomiyi çok iyi yönetiyor, işçi hareketinin canlanması için bir neden yok demektir. Bu durumda geriye sosyal hakları ve kimlik sorunlarını merkeze alan bir demokrasi mücadelesi, her şeyden önce ideoloji düzeyinde AKP'ye karşı verilecek bir hegemonya mücadelesini sürdürmek kalır.

Dilek Pir

“Grev de yaparız direniş de!”

Beyaz yakalı kadınları nasıl bilirsiniz? Plazalarda çalışan, yılın 365 günü rejim yapan, hiçbir zaman gitmeyeceği spor salonlarına sırf herkes oluyor diye üye olan, her an güzel her an bakımlı olma takıntısıyla kuaför salonlarında uzun saatler harcayan, birbirine benzeyen kadınlar. Vitrinde gördüğü o çok beğendiği çantayı almak ya da daha iyi bir evde yaşamak, daha iyi bir arabaya binmek için gece yarısına kadar çalışan kadınlar. Uzun mesai saatlerine bir evlilik, bir de çocuk sıkıştırılan, on parmağında on marifet olan, “çocuk da kariyer de yapan” süper kadınlar. Her kadına örnek gösterilen, özendirilen özgür kadınlar mı onlar? Tüketim çılgınlığı içinde boğazlarına kadar battıkları borcun zinciri ne kadar uzunsu ancak o kadar özgürlük. Derin bir ekonomik kriz anında kapının önüne koyuldukları ana kadar sürer bu özgürlük yalanı. Ve bu yalan yüzüne çarptığında da sistemin öğrettikleri bellidir. Hemen aynı cümleler sıralanmaya başlar: “Boş ver, başka iş bulursun”. “Bak eşin de çalışıyor zaten. Ne olacak ihtiyacınız mı var?”, “Baktın olmadı ikinciyi yaparsın.”

Başka bir yol yok mu peki? Bu düzen böyle gider, bize de payımıza düşeni yaşamak mı kalır? Elbette başka bir yol daha var. Kendi geleceğini gerçekten kendi eline almak, düzenin, içine çekmek için kurduğu tuzaklara düşmemek için mücadele yolu var. Beyaz yakalılar hele hele kadınlar mücadele etmez mi diyorsunuz? Öyleyse yolunuz yaklaşık 10 aydır Atatürk Havalimanı'nın Dış Hatlar Terminali'nden ya da haftalardır Cumartesi günleri Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndan geçmemiş demektir. Eğer geçiyse THY işçisi kadınların aylardır mücadelenin en ön saflarında yer aldığına, direnişin en kararlı unsurları olduklarına tanık olmuşunuzdur.

Burjuva basınında direnişin ilk günlerinde THY işçileri için yapamazlar, kısa zamanda pes ederler, bunlar rahata alışmış insanlar dayanamazlar diye yazıyorlardı. Ama geçen günler, haftalar, aylar görmek isteyen herkese mücadele etmez dedikleri kadınların nasıl da kararlı bir şekilde direnişe sarıldığını gösterdi. Şimdi aynı kadınlar, 305 işçinin işe iadelerini THY patronu kabul etmediği için toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle grev yapmaktan bahsediyor. “Her koyun kendi bacağından asılır” sözünün temel kural olduğu bu düzende, mücadele etmez denilen kadınların birliklerinden güç alarak dayanışma içinde hareket edebildiklerini gösteriyorlar.

Bugün bu dünyanın sözde nimetlerine dair türlü yalanlarla kandırılmak istenen ama hepsinin de gerçekleşmesi patronlarının iki dudağı arasında olan beyaz yakalı kadın tipine karşı asıl alternatifi THY işçisi kadınlar gösteriyor. Özellikle de ekonomik krizin derinleştiği bugünlerde bankalardan bilişim sektörüne, mühendislik firmalarından başka bir dizi alana plazalarda, ofislerde çalışan kadınlar 2001 ve 2008'deki toplu işten çıkarmaları hatırlayıp onlara daha da iyi bakmalı. İşte THY işçisi kadınlar, mücadele dışında bir yola işaret eden düzene karşı, krizin bedelini ödememek, iş güvencesine sahip çıkmak için ne yapılması gerektiğini gösteriyorlar. İşten atıldığında evlere dönmek, nasılsa benimsenmiş yan gelir diyerek daha düşük ücretlere başka işler bulmaya çalışmak, işini kaybeden kendisi değil de yanındaki olsun diye gece gündüz çalışırken patronların kârına kâr katmak dışında bir seçenek olduğunu gösteriyorlar. Yakası beyaz da olsa mavi de işçi sınıfının ancak sınıf mücadelesi yöntemleri ile kazanabileceğini gösteriyorlar.

Havada grev kokusu...

THY işçilerinin direnişi toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin başlamasıyla birlikte greve doğru yol almaya başladı. Hava-İş sendikası görüşmelerin başından beri ilk madde olarak haksız yere işten atılan 305 işçinin geri dönüşünü dayatıyor.

THY işçileri birbiri ardına işe iade davalarını kazanırken daha önce verdiği “yargı kararlarına saygılı olacağız” sözünü unutan THY yönetimi, tüm davalara itiraz ediyor ve işe iadeleri reddediyor. Hal böyle olunca da görüşmeler uyuş-

mazlıkla sonuçlanıyor ve havaya yavaş yavaş grev kokusu yayılmaya başlıyor.

Hava-İş sendikasının her Cumartesi Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda kurduğu işçi kürsüsünde konuşan sendika başkanı Atillay Ayçin de son haftalarda eylemlerde greve işaret etti. Bugüne kadar yanlış haber yapan ve direnişi görmezden gelen boyalı basının grev başladığında mağdur olan vatandaşların fotoğraflarıyla birlikte işçiyi ve sendikayı vatan hainliği ile suçlayacağını bildiklerini ama hakların savunulması ve işten atılanların

geri dönüşü için grevden kaçınmayacaklarını vurguladı.

Grev hakkı ellerinden alındığı için eylem yapan ve işten atılan, direnişleriyle grev hakkını yeniden kazanan THY işçilerinin işe dönüşü de görünen o ki yine grevle olacaktır. Boyalı burjuva basını ne derse desin tüm sınıf bilinçli işçiler o gün geldiğinde THY grevini bağır-larına basacak ve grev pankartı asılırken de THY işçisinin yanında olacaktır.

Asistanların mücadelesi:

İş güvencesinden akademik özgürlüğe

2012-2013 eğitim öğretim yılı üniversitelerde öğrenci eylemlerinin yanı sıra asistanların da mücadelesine sahne oldu. İTÜ'de doktora ve yüksek lisansta azami süre uygulamasının başlamasıyla işten atılmaya gündeme gelince asistanlar mücadeleye başladı. Yürüyüşler, açıklamalar rektörlük önünde kurulan çadırda direnişe dönüştü. Bu direniş YÖK'ün önüne taşındı ve YÖK'ten, atılan asistanların büyük çoğunluğunun kadrolarına döneceğinin sözünün alınmasıyla önemli bir kaza-

nım elde edildi.

İTÜ asistanlarının iş güvencesi için mücadelesi İstanbul Üniversitesi'nde akademik özgürlük için asistan direnişine dönüştü. Öğrencilerin düzenlediği forumda YÖK yasasını eleştirdikleri için iki asistan ve onlarca öğrenci hakkında soruşturma açan İ.Ü. rektörlüğü, bir anda karşısında asistanların çağrısıyla idari çalışanı, öğretim üyesi ve öğrencisi ile isnat edilen suçlu hep birlikte işlemek için bir araya gelen bir üniversite buldu.

Elbette ki asistanların mücadelesi yeni bir şey değil. Üniversitelerdeki sendikal mücadelenin birikimi ve İ.Ü.'de sendikalı sendikasıız tüm asistanları birleştiren bir öz örgütlenme olan Temsilciler Kurulu deneyimi bugün yeniden parlamakta olan mücadelenin zeminini oluşturuyor. Asistanların özlük haklarıyla başlayan mücadelesi, akademik özgürlük için kararlı bir direnişe dönüşürken onları Üniversite A.Ş.'ye karşı tüm üniversite bileşenleriyle kurulacak barikatın sağlam bir parçası yapıyor.

Gerçek gazetesi ve Devrimci Marksizm dergisi abonelik kampanyası

**Gerçek'çi ol,
devrimi iste!**

Yıllık abonelik bedeli
Gerçek 25 ₺
Devrimci Marksizm 25 ₺

Abonelik isteği için e-posta adresi: iletisim@gercekgazetesi.net

DİP'li öğrenciler, üniversitelerde mücadeleyi yükseltiyor

DİP'li öğrenciler, 23-24 Şubat tarihlerinde Antalya'da bir gençlik toplantısı düzenlediler. Devrimci Marksistlerin üniversite gençliği içerisindeki çalışmasında önemli bir eşiği ifade eden bu toplantı, onlarca üniversite öğrencisi ve emekçisinin katılımıyla gerçekleşti.

İTÜ, İstanbul, Ege, Akdeniz, Gaziantep gibi birçok üniversiteden öğrenci ve üniversite emekçileri, DİP'in gençlik politikalarını masaya yatırdılar. Canlı tartışma ve sosyal faaliyetlerin gerçekleştiği bu iki günlük programda, öğrenci mücadelelerinden yeni YÖK yasasına birçok konu üzerinde duruldu.

Toplantımız devrimci mücadelemize ışık tutan yitirdiklerimiz için saygı duruşuyla başladı. İlk oturuma, Akdeniz Üniversitesi'nden bir yoldaşımızın sunumuyla geçildi. Dünyada ve Türkiye'de öğrenci hareketleri başlığıyla yapılan sunumda, dünyadaki önemli gençlik patlamaları masaya yatırıldı. Şili, İngiltere, Fransa'daki gençlik mücadeleleri ve Arap devriminde gençlik, harç karşıtı eylemler, işgaller örneklerle anlatıldı.

İkinci oturum, İstanbul ve İTÜ'den yoldaşlarımızın sunumuyla devam etti. "DİP ve öncülerinin gençlik mücadelelerindeki rolü" başlığıyla geleceğimizin gençlik çalışmaları özetlendi. Devrimci Marksist öğrenci yayınları ve bültenleri ile onların çizdiği

politik hattın üzerinde duruldu. Yıllardır savunduğumuz, öğrenci hareketi ile işçi hareketinin birleştirilmesi, Özgür Emekçiler Üniversitesi, üniversitelerin emekçi sınıfların çıkarlarına göre yeniden düzenlenmesi mücadelesi gibi konular üzerine geçmiş yayınlarımız yeniden değerlendirildi. Sosyalist Öğrenci, Enternasyonalist Gençlik, Tahrir öğrenci bülteni deneyimleri ve yerel yayın deneyimlerimiz tartışıldı. Geçmişten bugüne DİP ve öncülerinin gençlik içerisindeki çalışması değerlendirildi ve geleceğe yönelik verimli bir tartışma yaratıldı.

Üçüncü oturum, İstanbul Üniversitesi'nden asistan bir yoldaşımızın sunumuyla başladı. Bu oturumda, yeni YÖK yasası tartışıldı. Yeni yasanın burjuvazinin tüm kesimlerinin desteğiyle hazırlandığını ve sermayenin siyasi programı olduğu belirtildi. Yükseköğrenimin daha fazla ticarileşeceği, üniversite emekçilerinin iş güvencesinin kaldırılmasının hedeflendiği ve sermaye temsilcilerinin dolaysız olarak üniversite yönetiminde yer alacağı söylendi. Sunumunda, "sermaye temsilcileri üniversiteleri yönetme cüreti gösteriyorlarsa, işçi sınıfı da o cüreti kendinde bulmalıdır" diyen yoldaşımız, sermaye ve üniversiteler arasındaki ilişkinin giderek arttığını, özleştirilmesiyle birlikte üniversitelerin kapitalist rekabet mantığıyla yönetileceğini sözleri-

ne ekledi. Tartışmalarda, "Üniversite A.Ş.'ye geçit vermeyeceğiz" sloganı üzerinde duruldu. Üniversitelerin anonim şirket mantığıyla yönetilmesinin hedeflendiği vurgulandı. Bilgi Lisanslama Ofisleri'yle bütün bilimsel çalışmaları satılabilir hale getirmek isteyen YÖK yasasına karşı mücadele perspektifleri sunuldu. Yeni YÖK yasasının, Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın ifadesiyle "gerektiği gibi liberal olmadığı" için şimdilik geri çekildiğini ancak bunun saldırıların bittiği anlamına gelmediği vurgulandı. Burjuvazinin yeni saldırı dalgasına karşı, Türkiye solunun üniversite kavrayışı ve mücadele yöntemi olarak özerk-demokratik üniversite programının sakat hali eleştirilirken, devrimci Marksist öğrencilerin omuzlarındaki sorumluluk katılımcılar tarafından ifade edildi.

Son oturumda, bölgelerden gelen yoldaşlarımız, bölgelerdeki üniversite faaliyetlerimiz hakkında raporlarını sundular. Farklı bölgeler için uygulanabilecek farklı çalışma yöntemleri tartışıldı. Diğer oturumlara göre daha canlı tartışmaların yaşandığı bu oturumda geleceğe yönelik DİP'in gençlik çalışmasını şekillendirecek öneriler yapıldı. Birçok öneriyle birlikte, DİP'in merkezi bir gençlik yayını çıkarması ortak bir kanı olarak ifade edildi.

DİP'li öğrencilerin sesi Antalya sokaklarında yankılandı

"Üniversite A.Ş.'ye geçit vermeyeceğiz!"

DİP'li öğrenciler, Antalya'da gerçekleştirdikleri toplantılarını bir de eylemle taçlandılar. "Üniversite A.Ş.'ye geçit yok" pankartı arkasında Kışla Han'dan Attalos Meydanı'na doğru yapılan yürüyüş sırasında sık sık "YÖK-polis-medya bu abluka dağıtılacak", "Üniversiteler bizindir, bizimle özgürleşecek", "YÖK'te reform olmaz, YÖK kapatılsın", "Eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Anadil haklı, engellenemez" sloganları atıldı. Attalos Meydanı'nda DİP'li Öğrenciler adına basın açıklamasını yapan yoldaşımız Cihan Yılmaz üniversitelerde yürütülen mücadelenin bir sınıf mücadelesi olduğunu vurgulayarak konuşmasına başladı. YÖK

tarafından hazırlanan yeni YÖK yasasının sermayenin sınıf saldırısı olduğunu belirten yoldaşımız bu programı, yükseköğrenimin şirket mantığıyla yönetilmesine atıfla "Üniversite A.Ş." olarak tanımladı.

Basın açıklamasında DİP'li öğrenciler şu sözlerle birleşik mücadele çağrısı yaptı: "Bizler Devrimci İşçi Partili öğrenciler olarak karşımızda birleşmiş bir güç olarak saldıran sermaye cephesine karşı birleşik bir mücadele çağrısı yapıyoruz. Öğrencilerin ODTÜ'de yükselen mücadele ruhunu sürekli ve kalıcı kılmaya, asistanların iş güvencesi ve akademik özgürlük direnişiyle buluşturmaya, sağlık ve eğitim emekçilerinin, taşeron işçilerinin mücadelesine omuz

vermeye çağırıyoruz. Bulduğumuz tüm üniversitelerde Özgür Emekçiler Üniversitesi perspektifi ile öğrenci mücadelesi ile işçi ve emekçilerin mücadelelerini birleştirmek için ileri atıldığımızı ve Üniversite A.Ş.'ye asla geçit vermeyeceğimizi ilan ediyoruz!"

Basın açıklamasından sonra DİP'li Öğrenciler, Attalos'dan Antalya'nın yasaklı 1 Mayıs meydanı Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürümeye devam ettiler. Cumhuriyet Meydanı'nı sloganlarla ve hep bir ağızdan Cav Bella marşı söyleyerek geçen kitle, eylemi "Yaşasın Devrimci İşçi Partisi" ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarıyla sona erdirdi.

Leyla Edip

"Biz varız, uyanıyoruz, kalkacağız, kalkınız, yol gösteriniz"*

Sendikalara üye olan ya da kayıtlı işlerde çalışan emekçi kadınların sayısı toplam istihdam içinde erkeklere göre daha az yer tutar. Kadınların direnişlerde varlık gösterebilmeleri de evdeki sorumlulukları ve erkek egemen bakış nedeniyle erkeklere göre daha zordur. Erkek işçilerin kadın işçilere uyguladığı cinsiyet ayrımcılığının etkisini de unutmamak gerekir. Bunlara rağmen, sınıf mücadeleleri tarihinde kadınların önemli bir yeri vardır. Nasıl ki egemenler tarafından sınıflı toplumların tarihi yazılırken emekçi sınıfların özne olarak dinamik ve dönüştürücü gücüne yer verilmemişse, ezilenler safından tarih yazımı yapılırken de emekçi kadınların rolü çoğu zaman atlanmıştır. Hem ait oldukları sınıfın hem de kadın olmanın getirdiği çifte ezilmişliğin, erkek egemen sınıflı-bugün kapitalist- toplumun günahlarından biridir bu.

8 Mart 1857, tarihe kadın işçilerin ilk kitlesel grevi olarak geçti. 1857'de ciddi bir kalkışma yapan emekçi kadınlar, günümüze kadar birçok eylem ve grevin öncüsü oldu. 1800'lerden beri taleplerini kolektif mücadeleyle dile getiren kadınlar bu topraklarda da sınıf savaşımına çizgilerini çektiler. 1876 yılında Feshane'de çalışan onlarca kadın işçi, Bâb-ı Âli'ye (başbakanlık) yürüyüp sadrazama dilekçe sundu ve ücretlerinin ödenmesini istediler. 1873'teki Tersane grevinde, kadınlar babalarının, eşlerinin ve çocuklarının yanındaydılar. Tramvay grevinde seferlere engel olmak için rayların üzerine yatan kadınlardı. 1963'te, grev ve toplu sözleşme hakkını kazandıran Kavel Grevi'nde direniş sürerken fabrika dışına çıkarılmak istenen kablo yüklü kamyonların önünde bedenleriyle barikat olan yine kadınlar oldu.

O günden bugüne kadınlar mücadele deneyimlerini daha da artırdılar. Novamed grevi emekçi kadınların dayanışmasını gösterdi. Hamile kalabilmek için sıraya girmeleri istenen, istedikleri zaman tuvalete bile gidemeyen, tacize uğrayan kadınlardı, patronu dize getiren ve toplu sözleşme masasına oturtan da bu kadınlar oldu. 2008'de Düzce DESA fabrikasında, hamile işçilerin sık gittikleri gerekçesiyle tuvaletlerin kapılarını kilitleyen patrona başkaldıran ve sendikadan vazgeçmeyen emekçi kadınlar en öne çıktı. 78 gün süren **Tekel direnişinin** Sakarya komününde emekçi kadınlar yine eylemin belkemiğiydi. Kadınların eylemi sürdürme kararlılığı ve çabası direnişi güçlendirmişti.

Ve saymadığımız pek çok direniş ve grev alanında göze gözükmeler de orada olan kadınlar... Eylemi erkekler yapsa da devam etmesi nasıl sağlanır? İşçi mücadelelerinin tarihi yazılırken erkek egemen bir dille göz ardı edilemeyecek kadar başat rolü oynayan emekçi kadınlar olmadan nasıl? Destek veren, para toplayan, işçilere mutfak açıp yemek yapan, direniş çadırlarını düzenleyen, dayanışma gruplarının da çalışan kadınlar olmadan mümkün mü?

Bugün Türkiye'de başta THY direnişi olmak üzere işçi sınıfı mücadelesinin en önünde yer alan mücadelelerde kadınlar var. İşçi kardeşleriyle grev yasaklarına ve saldırılara karşı direnen, sendikada ısrar eden kadınlardır. Onların yolu, 2011'de İspanya'nın Puerta Del Sol Meydanı'na kamp kurup "Dede ve nineleri kandırdılar, çocukları kandırdılar, torunlar siz sakın kanmayın!" diyen Valencia'lı kadınların, cinsel şiddete uğradıkları halde "Bu bizim meydanımız, bu bizim devrimimiz" diyen ve mücadeleden vazgeçmeyen Tahrir kadınlarının yoludur. Yarın mücadeleye başka emekçi kadınlar da eklenecek, eklenmeli. Kadınların sendikalarda, meslek örgütlerinde, siyasi partilerde sadece örgütlenmelerinin değil, aynı zamanda yönetim ve karar organlarında da söz sahibi olmaları ve emekçi kadınların sınıf mücadelesinin en önüne geçmelerinin zorunluluğunu görmek gerek. Çünkü, kadın cinsinin kurtuluşu üzerine kafa yormuş bir erkek komünist önder olan Lenin'in de dediği gibi "...bütün ülkelerde en çetin koşullarda harekete geçenler kadınlardı. Ama çalışan kadınların büyük bir kesimi önemli ölçüde katılmadan hiçbir sosyalist devrim olamaz"...

*Kadınlar Dünyası Dergisi, Müdafaa-ı Hukuk-ı Nisvan Cemiyeti Yayın Organı-30 Mart 1918

Açık çek intihardır!

İmralı süreci diye anılan ve bugünlerde gerçekten müzakere karakteri kazanmaya başlayan süreçte, Kürt hareketinin en azından bazı unsurları Tayyip Erdoğan ve AKP hükümetine masada kıyasıya tartışılacak bir muhatap olarak değil, bir müttefik olarak bakmaya yatkın olduklarını açıkça ortaya koydular. Bu tavır Türkiye ve Ortadoğu işçi ve emekçileri açısından kabul edilemez bir nitelik taşımakla kalmıyor; Kürt halkının çıkarları açısından da son derecede tehlikelidir. Tayyip Erdoğan'a verilecek böyle bir açık çek intihar anlamı taşır.

Hükümet açısından İmralı sürecinin nihai amacı tartışmasız biçimde açıktır: Türkiye burjuvazisinin Musul-Kerkük düşünü gerçekleştirmeye yöneldiği bu dönemde yolu açmak için adımlar atmak. Ama yolu açma bakımından en az üç farklı olasılık var. Muhtemelen hükümetin kendisi bile sonuçta bu üç olasılıktan hangisini seçeceğini şimdilik bilmemektedir. Gelişmelere göre, stratejik üstünlük kazanacağını hissettiği ölçüde ilerleyecek, sürecin kendi aleyhine dönmesi halinde ise başka yollara sapacak, ama bu süreçten siyasi fayda elde etmeye bakacaktır.

1. Senaryo:

Oyalama ve vurma

Hükümet bu süreci, CHP ve MHP'yi anayasa konusunda sıkıştırmak, BDP'yi onlara karşı bir koz olarak oynamak, PKK'nin eylemlerini uzunca bir süre için durdurmak, böylece başkanlık seçimlerine kadar mümkün olduğunca istikrarı korumak ve zaman kazanmak, kendisinden uzaklaşmaya başlayan Kürt tabanını yeniden kazanmak için

başlatmış olabilir. Süreç yarım kalınca da, Kürt halkına dönüp "ben denedim, ama karşı tarafın gözünü kan bürümüş" diyecektir. Başkanlık seçimlerinden sonra da, uluslararası koşullar izin verdiği ölçüde, Roboski ve Paris katliamlarının işaret ettiği Sri Lanka çözümüne dönebilir.

2. Senaryo:

PKK'yi çözüme

Hükümet, Kandil'deki PKK önderliğini Norveç'e yollayıp, Öcalan'a İmralı adası üzerinde "ev hapsi" ve/veya ziyaret olanağı sağlayıp, Avrupa Konseyi Yerel Yönetim Şartı konusundaki çekinceleri de kaldırarak, Kürt sorununun çözümüne dair neredeyse hiç adım atmadan PKK'yi silahsızlandırmak istemektedir. Bu gelişme sonunda Kürdistan içeride koruculara ve JİTEM'e, dışarıda Barzani'ye teslim edilmiş olacaktır. Silah onlarda olacağından orta vadede siyasi hâkimiyet de onlara geçecektir. Erdoğan'ın bir tek Kürtlerle birlikte anayasa referandumuna gitmesi, muhtemelen Türk şovenizmi-

nin kışkırtılması yoluyla yenilgi ile sonuçlanacağı için, müzakerelerin varabileceği en ileri nokta bu görünüyor.

3. Senaryo:

Başkanlığa destek karşılığında Kürtlere bazı haklar

Buna rağmen, Kürt tarafında bazen umulduğu gibi, hükümetin tavrının Kürt halkının bazı haklarını tanımak olduğunu varsayalım. Kürtlerin anayasal vatandaşlık denen maddesi, hatta şimdiden vazgeçilmekte olan demokratik özerkliği elde ettiğini düşünelim. Bu en ileri senaryoda bile Kürt hareketinin Erdoğan'ın başkanlığına destek vermesi intihardır. Bunu iki ayrı olasılık çerçevesinde anlatabiliriz. Şayet referandum, kuvvetle muhtemel olduğu gibi, yenilgiyle biterse, Erdoğan'la yapılan tüm pazarlık ve anlaşmalar Erdoğan'la birlikte sil baştan olur. AKP referandumuna sınıf düşmanı maddeler yerleştireceği için Erdoğan'ın yenilmesi Türk ve Kürt işçi ve emekçilerini yakınlaştırmaz, tersine uzaklaştırır. Kürt hareketinin

tecrit olmasına neden olur.

Buna karşılık, referandumda zafer olduğunu hayal etsek bile, bunun orta vadede sonuçları şöyle olacaktır:

Kürtler Tayyip Erdoğan'ın, Türkiye burjuvazisinin çıkarları uğruna Ortadoğu'da vb. girişeceği maceralarda asker olarak (Türk işçi ve köylüsüyle birlikte) ölecektir. Yani bir savaş bitecek, sayısız başka savaş başlayacaktır!

Türkiye Musul-Kerkük petrollerini fethetmek amacıyla Güney Kürdistan'ı gayriresmi sömürge (yarı-sömürge) haline getirecek, böylece Kürdistan yine tutsak kalacaktır.

Barzani silahlı bir güç olarak yarı-sömürge Kürdistan'da siyasi üstünlüğü ele geçirecek, AKP ile birlikte emperyalizme hizmete devam edecektir.

Büyük Depresyon (dünya ekonomik krizi) koşullarında Kürt hareketi AKP hükümetince işçi sınıfına saldırıda "toplumsal barış" adı altında tarafsızlaştırılacak, hatta bu saldırıya yedek kuvvet haline getirilecektir.

Hevallerimiz bu züle razı olmayacaktır!

Barışın bedelini kim ödeyecek?

30 yıldır süren savaşta her iki taraftan da dağda ölenler işçi ve emekçi çocuklarıydı. Savaşın ekonomik yükü bizlerin sofralarından alınanlarla, alın terimizden çalınanlarla karşılandı. Şimdi güya "barış süreci" adı altında AKP hükümeti tarafından yeni bir hesap devreye sokuluyor. AKP hükümetinin planına göre yine yemeği sermaye yiyecek, hesabı işçi ve emekçiler ödeyecek.

Sermayenin ve AKP hükümetinin "barış" planı

Planın hedefi PKK'yi silahsızlandırmak. Ardından da Irak Kürdistanı'ndaki petrolle ulaşmak. Ama bu kolay değil. Kürt halkının büyük bir destek verdiği örgütü silah bırakmaya ikna etmek için bazı açılımlar yapmaları gerek. Kürt halkı, Kürt diline eşitlik ve özgürlük istiyor. Özerk yönetilmek istiyor. Dağdaki evlatlarının kazasız belası yuvalarına dönmesini arzuluyor. Türk halkı da savaşın bitmesini kanın durmasını istiyor elbet. Ancak yıllarca ırkçı bir propagandayla birleştirilmiş bir bölünme korkusu iktidarlar tarafından kitlelere aşılandı ve özerklik kavramına karşı da bir alerji oluşturuldu.

AKP hükümeti, Kürt halkını ikna etmek ama bunu yaparken de kendi oy tabanını rahatsız etmemek için aslında bir tür özerklik olan Avrupa Yerel Yönetimler Şartı ile başkanlık sistemini harmanlayan bir anayasa açılımı yaptı. Bu açılım Türk ve Kürt sermaye sınıflarından tam destek görüyor. BDP'nin bu açılıma karşı olumlu sinyaller vermesi, HDK'deki sosyalistlerin ise ya suskun kalması ya BDP'nin dediklerini tekrarlaması ya da başkanlık sistemine şerh koymakla yetinen yaklaşımı AKP hükümetinin ve sermayenin planlarının deşifre olmasını engelliyor.

Tuzaklara dikkat!

Oysa bu, Kürt sorununun çözümüne bir anayasa değişikliği operasyonunun eklenmesi, Türk ve Kürt halklarının barış özlemini sermayenin sınıf saldırısına zemin yapma çabasıdır. Nasıl mı?

Hesap açık. AKP hükümeti ve sermaye bir taşla çok kuş vurmak istiyor. Hazırladıkları yeni anayasadaki yerel yönetimler düzenlemesi Kürt illerindeki belediyelere daha fazla serbestlik tanır gözüküyor. Oysa bu, bölgesel asgari ücret uygulaması ile bu illeri sermaye için ucuz işgücü cennetine dönüştürecek, genel olarak da ücretlerde büyük bir düşüş anlamına gelecektir. Yerel yönetimler mali olarak kendi kendisini döndürmeye çalışırken tüm yerel kamu hizmetleri alabildiğine taşeronlaşmaya ve özelleştirmeye açılacaktır.

Bunlar sadece yerel yönetimlerle ilgili tuzaklar. Genel olarak özel üniversitelerden başlayıp HES'lere ve özelleştirmelere karşı engel olarak gördükleri Danıştay'ın kaldırılmasına kadar sermayenin ekonomik anayasa sloganıyla savunduğu talepler de bu paket içine sokulmuş durumda. Nihayet Erdoğan'a diktatörlük sermayeye de sınıf saldırısını yürütecek güçlü bir iktidar vaat eden başkanlık sistemi yeni anayasanın olmazsa olmazı.

İşçiye ve emekçiye eşitlikten, özgürlükten, kardeşlikten zarar gelmez

Özetle 30 yıldır savaşın bedelini ödeyen işçi ve emekçilerin barış özlemini sömürerek yine hesabı işçiye emekçiye kesmek istiyorlar. Oysa Türk ve Kürt işçileri kendi hesaplarını yapmalıdır. Barış yapan sermaye ise bu yalancı barıştır. Sermayenin yalancı barışı petrol peşinde yeni savaşlar, daha fazla taşeronlaşma, özelleştirme, sömürü demektir. Barışın teminatı ise işçi sınıfıdır.

Türk ve Kürt işçilerinin emekçilerinin barış özlemi gerçektir, haklıdır, doğrudur. İşçiye emekçiye eşitlikten zarar gelmez. İşçiye emekçiye özgürlükten zarar gelmez. İşçiye emekçiye kardeşlikten zarar gelmez.

İşçi sınıfının barış programı

Sermayeyi, AKP'yi ve emperyalizmi

devreden çıkartmak gerçek bir barış programının teminatıdır. Bu program, Türk ve Kürt dillerine tam eşitlik, halklara kendi kaderini tayin hakkı sağlayacak ama aynı zamanda taşeronu yasaklayacak, açlık sınırındaki asgari ücreti insanca yaşanacak bir düzeye taşıyacak, kaynakları sömürerek değil sömürenden alarak sağlayacak, böl-

gesel k...
değil ba...
yatırım...
sı barış...
ranlara...
ren ser...
temsiliç...
ödetec...

Karadeniz'de bir linç hikâyesi: Anlatanlar ve anlaya

Sinop'ta BDP milletvekilleri ve HDK'lilerin (Halkların Demokratik Kongresi) toplantı yapmak için toplandıkları öğretileninin etrafı faşist bir grup tarafından sarıldığında olay yerindeki emniyet müdürünün şu sözleri gerçeği ortaya serivermiştir: "Sizi anlıyoruz!"

Bu gerçek Sinop'ta öğretileninin faşist parti MHP ve liderinin övdüğü ve övündüğü ırkçı bir grup tarafından değil aynı zamanda devlet tarafından kuşatılmış olduğudur. Emniyet müdürü "anlamıştır" çünkü yıllardır faşizmi, ırkçılığı anlatanlar bizzat kendileridir. O Karadeniz ki sokaklarında solcusu, sosyalisti hangi gruptan olduğu fark etmeksizin "PKK'lı", "terörist" diye gösterilip saldırgan gruplar bizzat sivil polislerce onlara karşı organize edilip kışkırtılmıştır. Nitekim, devletin Kürtlere, solculara ve sosyalistlere karşı anlattıklarını gayet iyi anlayan bu faşist gruplar daha sonra da Samsun'da TKP'yi, Halkevini ve sol dernekleri hedef almışlardır.

AKP'nin olaylardan sonra güya BDP'nin siyaset hakkını savunması da ibretlik bir ikiyüzlülüktür. Erdoğan, "elimiz-

de belgeler var" dedikten sonra o belgelerin üzerine yatmıştır. Bülent Arınç olayları kınadıktan sonra BDP'lilere olaylardan ders almalarını öğütleyerek aba altından sopa göstermiştir.

Biz devrimci işçiler ise BDP ve HDK'ye

yapılan...
re de ya...
ve yolda...
deyiz. Ç...
lığa kar...
ve karde...

Gerçek diyor ki:

Barış istiyorsanız, Roboski'nin sorununu açıklayın, hesabını sorun! "Hem konuş, hem öldür!" politikası, politikası değildir, zorla teslim alma politikasıdır. Paris suikastını açıklığa kavuşturun! Egemen Bağış İçişleri Bakanı'nin Fransız İçişleri Bakanlığı ile ne konuştuğunu açıklayın! Tutsak müzakereci olmaz. Öcalan'ın tutulması ve temas özgürlüğü! Barış müzakeresinde karşı tarafın

müzakerecilerini belirleme hakkı olamaz. BDP'ye kendi müzakerecilerini seçme hakkı!

- Bir tutsak on bin tutsak yapıldı. KCK taarruzu devam ederken barış yürümez. Bütün KCK tutukluları koşulsuz salıverilsin!
- PKK gerillalarının sınır dışına çıkışı bölgede JITEM ve korucu terörü yaratır. Koruculuk derhal kaldırılmalı!
- Rojava'dan paralı askerlerinizi çe-

kin! Rojava müzakere masasında piyon değildir!

- Tekel açılımı türü bir gerçek barış girişimi yaratmak amacıyla Barış ve Siyasi Çözüm İçin İşçi Sınıfı İnisiyatifi gerek!
- Kürt halkına kendi kendini yönetebileceği özgür bir statü!
- Özgür statünün de güvenliğe ihtiyacı var. Barzani'yi Kürdistan'da tek silahlı güç olarak bırakan çözümlere hayır!
- Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

Newroz, Türk işçisi emekçisi için neden önemlidir?

ğru Türk işçisi emekçisi, yüreği solda olabilir, hatta Kürt halkına karşı önlem olmayabilir, "Newroz'dan bana duyurusu içindedir. "Newroz, Kürtlerdir, onlar kutlasın." Yaygın düstur budur. Oysa bazı bayramlar tarihin gelişmesi içinde aynı zamanda bir gele gün olur. Newroz bunun en ileri örneğidir. Newroz zalime, güçlüye, ezene bir mücadele günüdür. Velez ki Kürt-

lere özgü bir mücadele günü olsun. Türk işçisinin emekçisinin kurtuluşu kendi başına olmayacaktır ki. Önce bölgenin, sonra da dünyanın öteki emekçi halklarıyla birlikte olacaktır. Kürtler bu halkların Türk işçisi açısından en önemlisidir. Çünkü onların bir bölümü ile aynı devletin çatısı altında yaşıyor Türk işçisi. Araplarla dayanışma önemlidir, İranlılarla da, Ermenilerle de. Ama Kürt'ün mücadelesi doğrudan Türk

işçisinin de karşısında olan devlet sistemidir. Öyleyse, Türk işçisinin Newroz'dan doğrudan çıkarı vardır.

Ama Newroz, aynı zamanda, tarihi geleneklerin halkın mücadelesi içine nasıl yerleştirilmesi gerektiği konusunda mükemmel bir örnektir. Kürt hevalerimiz, Newroz'u zalim Dehak ile demirci Kawa arasında, yani hâkim sınıflarla emekçi sınıflar arasında bir mücadele aracılığıyla resmediyorlar. Yani Newroz aynı zamanda sınıf mücadelesi fikri çevresinde örgütleniyor. Öyleyse, Türk işçisinin emekçisinin Newroz'dan iki defa çıkarı var. Kürt halkını sınıf mücadelesinin temsili çevresinde örgütleyen bu güne işçinin özel bir destek vermesi gerekir ki Kürt halkı işçiye emekçiye yaklaşsın, burjuvaziden emperyalizmden uzaklaşsın.

Türk işçisi, emekçisi, sosyalisti, "Newroz'dan bana ne?" dedi mi, "sosyalizmden bana ne?" demiş oluyor, "proleter enternasyonalizminden bana ne?" demiş oluyor. Oysa sosyalizm Türk işçisi için su gibi ekme gibi gerekli. Enternasyonalizm de sosyalizm için. Öyleyse, haydi, adım adım işçi sınıfının iktidarını ve halkların kardeşliğini örmeye! Haydi Newroz'a!

Hep birlikte haykıralım: "Newroz piroz be!"

İmralı süreci Kerkük petroleri için... Peki, ne yapmalı?

Şerlok Holmes'ler çoğaldı. Özellikle "ulusalcılar" hükümetin İmralı sürecini Barzani ile ittifak içinde Güney Kürdistan'ın petrolerinden yararlanmak için başlattığını bir dedektif keskinliğiyle kavradı! Bunun üzerinde tepinip duruyorlar. Akıllarınca bu ısrar, hem AKP'yi, hem Kürt hareketini kitleler gözünde teşhir edecek. Kendileri de böylelikle emellerine erişecekler.

Yalnız o emel ne acaba? Özellikle ilerici geçinen "ulusalcılar", anladık, Kürt hareketini ABD'nin, Barzani'nin, İslamcılığın yanında göstererek aşağılamak istiyorlar. Böylece kendi Türk milliyetçiliklerini sözde haklı göstermek istiyorlar. Tamam. Ama bir barış ve siyasi çözüm ufukta görünmüşken ne yapmalı? Bırakın, Şerlok Holmes'liği, "ne yapmalı?" sorusuna cevap verin!

Hükümete hitaben, "barış görüşmelerini derhal kesin, savaşın!" diyebiliyor musunuz mesela? "PKK terör örgütünü Sri Lanka'da yapıldığı gibi binlerce sivilin hayatı pahasına bile olsa askeri olarak bitirin!" Böyle diyebiliyor musunuz?

Ya da Kürtlere dönüp "Erdoğan sizi kandırıyor, kanmayın" diyorsanız, daha iyisini önerin. Barzani'ye teslim olmalarını engelleyin. Bunların hiçbirini yapamıyorsanız, cevabımız şu olur: "it ürür, kervan yürür!" Ne yapmalı?

Devrimci İşçi Partisi, bugünkü korodan farklı olarak "Kerkük petroleri"ni keşfedeli çok oluyor. Ta 1990'lı yıllardaki İkinci Cumhuriyet programından itibaren bunu gündemde tuttu. Daha önemlisi, 2009'daki "açılım" esnasında solda herkes barış havarisini kesilmişken, bunun gerçekte "Musul-

Kerkük açılımı" olduğunu, Türk devletinin Barzani'ye açılıyor olduğunu, PKK'yi ise tasfiye etmeye çalıştığını en başından ısrarla savundu.

Şimdi de daha ilk günden AKP hükümetinin başlattığı bu sürecin ya oyalamaya, ya da tasfiyeye yönelik olduğunu ifade etti. Ama kendi milliyetçiliklerini meşrulaştırmaktan gayri burnunun ucunu göremeyen "ulusalcılar"dan farklı olarak, "işçi-köylü gençlerin ölümü devam etsin!" denemeyeceğini biliyor. Kürt sorununda barış ve siyasi çözümün yolu bu değilse, başka yol önermek gerektiğinin bilincinde.

Biz Musul-Kerkük açılımına karşı Tekel açılımını öneriyoruz. Barış ve siyasi çözüm için işçi sınıfının inisiyatif almasını öneriyoruz. Bu tür bir inisiyatifin üzerinde yükseleceği esaslar şöyle olacaktır.

Kürt halkına Türk halkı ile eşitlik. Türklerin sahip olduğu bütün haklar Kürtlere de sağlansın!

Kürt sorununu bölgenin emekçi halkları çözecektir. Emperyalist müdahaleye, emperyalizme destek politikalarına hayır! Kürt sorunu Barzani'ye bırakılmaz.

Kürt halkı Türkiye işçi sınıfının ve köylülüğünün en yoksul katmanlarını oluşturur. Kürt halkının hakları, işçi, köylü ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi ve yoksullaştırılması için kullanılamaz!

İşçi hareketinin bu kadar basit, bu kadar yalın esaslarda birleşen unsurları, Barış ve Siyasi Çözüm İçin İşçi Sınıfı İnisiyatifi olarak harekete geçmelidir. Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Levent Dölek

Barış ve siyasi çözüm için işçi sınıfını kazanmak

Yıllar içinde Türkiye sosyalist hareketinde çok yaygın şekilde paylaşılan bir kanı oluştu. Bu kanıya göre, Türkiye sosyalist hareketinin başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kesimleri üzerinde etkisinin az olmasının başlıca sebebi Kürt sorunudur. Bu kanının oluşmasındaki esas etken tabii ki devletin uyguladığı politikalar. Bir yandan savaş sürerken, bir yandan da iktidarlar tüm muhalif hareketlere PKK'lı, terörist ve benzeri yaftalar yapııştırarak toplumda bilinçli olarak pompaladıkları ırkçılığı ve milliyetçiliği tüm işçi ve emekçi hareketini sindirmek için kullandı.

Kimler suçlanmadı ki PKK'lı olmakla... MHP etkisindeki Türkiye Kamu-Sen'in başlıca örgütlenme faaliyeti KESK'lileri PKK'lı yapmak suçlamaktı. Ama sadece KESK değil, DİSK'e bağlı sendikalar da bir fabrikada örgütlenmek mi istedi, hemen patron "bunlar PKK'lı" propagandasına sarılıverir. Tekel işçileri bile PKK'lı olmakla suçlanmıştır. Kürt hareketine en uzak sol çevrelerin basın açıklamalarına "kahrolsun PKK" sloganlarıyla saldırtılan gürhurları biliyoruz. En son Samsun'da TKP binasına yapılan saldırılar bunun tipik bir örneği. Sadece saldırılar değil, sosyalistler örgütlenme faaliyetlerinde hep milliyetçi propagandanın etkisindeki muhataplarının Kürt sorunuyla ilgili zorlayıcı sorularına muhatap oldular. Bunaldılar.

İki uç: Ulusalçılık ve kuyrukçuluk

Bu durum sosyalist hareketi iki uca savurdu. Biri sosyal şovenizm diyebileceğimiz, kitlelerin milliyetçi önyargılarına uyarlanmış CHP'nin solunda bir yurtsever çizgi, diğeri de Kürt hareketinin orantısız büyüklükteki gücünün de etkisiyle kuyrukçuluk çizgisi. Biri önünde engel olarak gördüğü Kürt sorunundan kaçarken Kürtlerden ve tabii ki Kürt emekçilerinden de uzaklaştı. Diğer uç ise bir kendine bir Kürt hareketine baktı ve zaafalarını güçlü Kürt hareketinin kuyruğuna takılarak kapatmaya çalıştı. Ama sonuç ortada: Kürtlerden kaçarak da Kürtlerin kuyruğuna takılarak da herhangi bir sonuç elde edemedi sosyalistler. Hâlâ sosyalistlerin işçi sınıfı içindeki konumu içler acısı.

Oysa sorun çok basitti. Sosyalistler görevlerini ihmal ettiler. İşçi sınıfına gitmediler. Gitselerdi sınıf mücadelesinin milliyetçi önyargıları yerle bir eden tek panzehir olduğunu görürlerdi. Biz DİP olarak yaptığımız sınıf çalışmasında Kürt sorunundan ve Kürt hareketinden daha çok sendikal bürokrasinin engelleriyle karşılaşılıyor. Bizim özel çalışmalarımızdan genele gidelim. Mesela, Tekel işçisinin kahramanca direnişi Trabzonlu işçilerle Diyarbakırlılar birbirine düştü diye mi zafere ulaşamadı. Yoksa sendika bürokrasisinin ihaneti yüzünden mi? KESK sizce içinde Kürtler var diye mi üye kaybediyor yoksa sendikacılığın asgari gerekliliklerini yerine getiremediği için mi?

Biraz zahmetlidir işçilere gitmek ama tek yoldur. Sadece bu dikenli yolun sonu sosyalizme çıkar. Oysa bu yoldan yürümeyenlerin istikameti hep ya CHP'ye ya da diğer yanda Kürt hareketinin etkilerine çıktı. Hepsi de işçiden uzak en iyi durumda sendika bürokratlarına yakın oldular. Esas sorun buydu ve hâlâ da bu. Büyük politika merakıyla oyalandılar, sınıf politikasına burun kıvrıldılar ve meydanı devletin milliyetçi propagandasına bıraktılar.

Bölgeleri değil sınıfı kazanmak

HDK son olarak milliyetçi önyargıların yoğun olduğu bölgeleri kazanmak üzere hamle yaptı. Hamle anlamlıydı anlamı olmasına ama biraz da umutsuzdu ve başarısız oldu. İşçi sınıfını kazanmak yerine bölgeleri kazanmaya çalışmak gibi bir yanlış içine düştüler. Vebali sosyalistlerin boynunadır. Kürt sorunu bitse de CHP ile gönül rahatlığı ile kucaklaşalım diyenler için Sinop ve Samsun'dan sonra iki yol var: ya bu duyguya sarılıp Kürtlerden daha da uzaklaşacaklar ya da işçiye gerçeği, yani Kürt halkının haklı olduğunu anlatacaklar, ulusların ve dillerin tam eşitliğini savunacaklar. HDK'daki sosyalistler de ya kuyrukçuluğa devam edecek, işçilerle ilgili soru önermeleri ve basın açıklamalarıyla yetinecekler ya da sınıfa sınıfın diliyle ve sınıfın çıkarlarını esas alan bir politikayla gitmeyi yeniden gündemlerine alacaklar.

Bu tablo katıyen değiştirilemez değildir. Bölgeleri değil ama işçi sınıfını kazanmaya çalışmak tek gerçekçi ve doğru yoldur. Barış ve siyasi çözüm için bir işçi sınıfı inisiyatifi oluşturmak için elbirliği edilmelidir. Geç kalmış değiliz.

Şiar Rişvanoğlu

Emperyalizmin ABC'si: AB işgalleri, silah tekelleri, iş takipçisi hükümetler

Temsil ettiğimiz siyasal akımın yıllardır dikkat çekmeye çalıştığı gibi coğrafyamızda toplumsal mücadelelerin düşük seyirde gitmesinin en önemli özel faktörlerinden/nedenlerinden birisi, egemen akım olan sol liberalizm. Bu "sol" soslu sermaye ideolojisi, işçi sınıfı hareketini, sosyalist hareketi ve Kürt siyasal hareketini kanserli bir hücre gibi kemirmeye devam ediyor. "Anlı şanlı" sendikalar, sosyalist olduğunu iddia etmekte ısrar eden partiler ve çoğunluğu işçi, emekçi, yoksul köylü olan bir halkın kurtuluş mücadelesini yürütenler gizli ya da açık bir biçimde bu ideolojinin yansımalarını bağrında taşıyor.

Türkiye coğrafyasında bunun en açık ve "özgün" alanı, özellikle Türkiye'nin aday üyelik sürecinin başladığı 2004 yılından beri Avrupa Birliği ve çevresinde yaşanan tartışmalar. Biz bu tartışmaların başından beri AB'nin emperyalist bir sermaye örgütü olduğuna vurgu yapıyor, AB cephesinden işçi sınıfına, Kürt ulusuna ve toplumun diğer ezilenlerine saldırıdan, yıkımdan başka bir şey gelebileceğini bıkmadan usanmadan söylüyoruz. Fakat heyhat, gün geçmiyor ki yukarıda saydığımız partilerden, gruplardan biri, AB'nin ilericiliğine, demokratiğine referans yapmasın, AB'nin şu veya bu organından medet ummasın! Son olarak, Şubat ayı başında Avrupa Parlamentosu'nda (AP) çeşitli temaslarda bulunan BDP, Fransa'nın Strasbourg kentinde düzenlediği basın toplantısında yapılan görüşmeleri şöyle özetliyor: "AB Komisyonu, AB Konseyi ve Avrupalı parlamenterler İmralı sürecine tam desteklerini yinelemiştir."

İşte ironi tam da burada! Bugün fırsatlar kopartan tartışmaların yaşandığı müzakerelerin öznesi olan Öcalan'ı, Kürt hevalerimizin her 15 Şubat'ta daha gür sesle haykırdığı gibi "ABD ve AB komplosuyla kısıklı yakalayan" AB, yıllardır en hafifinden (hafif makineli tüfekler) en ağırına (Leopar tankları) savaş bölgesinde Türk ordusunun kullandığı her türlü silahı, savaş makinesini satan AB, son olarak Paris Katliamı'nı örtbas eden AB, "İmralı sürecini" destekliyormuş. Geçmiş sicillerine bakınca "keşke desteklemeseler" demek gerekirken hâlâ umut, hâlâ beklenti! Ama görmek istenirse de, AB'nin ve üye ülkelerin kirli sicili, sadece eski Yugoslavya'dan Ruanda'ya ve Somali'ye kadar bizzat düzenledikleri ya da ortak oldukları katliamlar ya da soykırımlardan ibaret değil, güncel olgularda da hâlâ korkunç yüzlerini apaçık göstermeye devam ediyor.

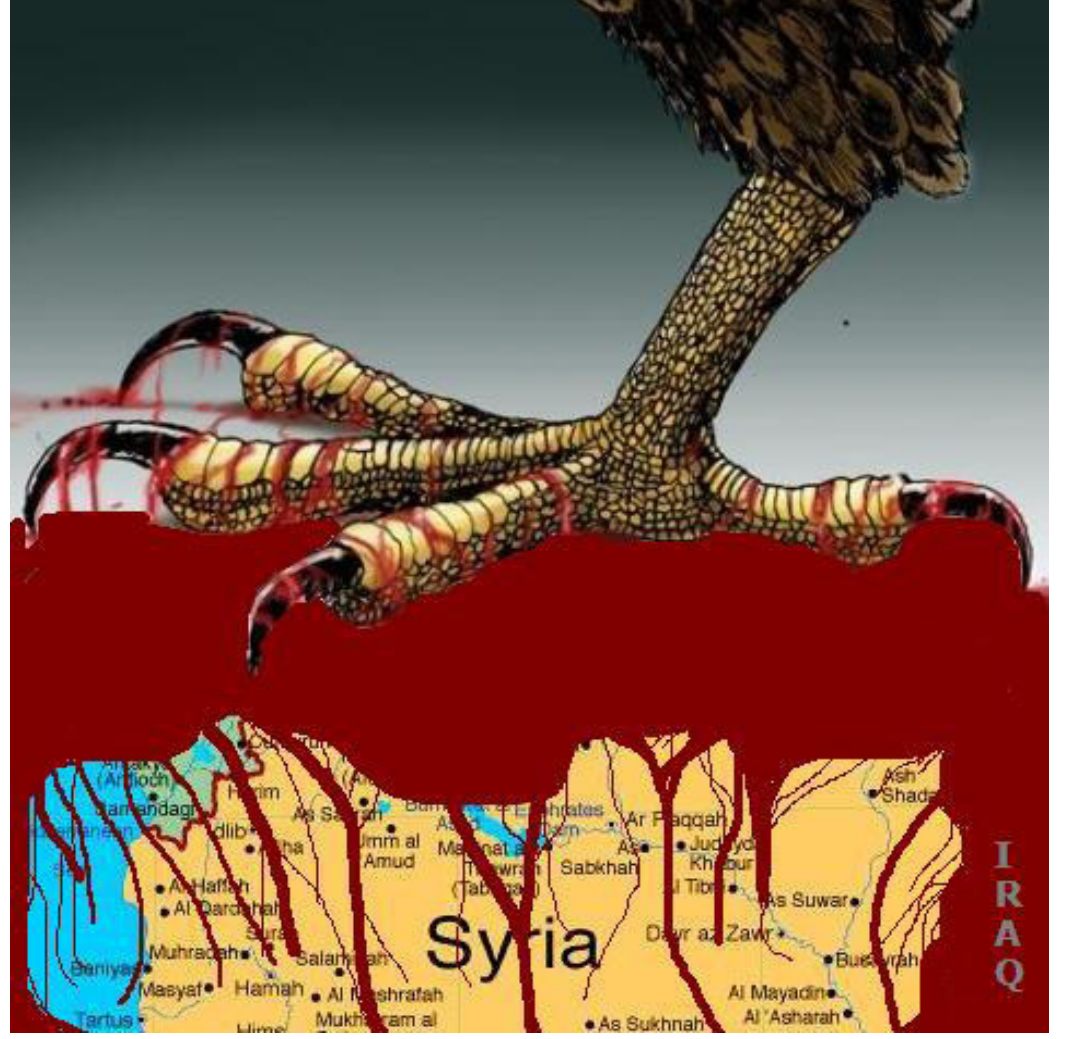
Bunların en çarpıcısı Ocak ayında yaşanmıştı. Gazetemizin satırlarında yer verdiğimiz gibi Fransa "Mali halkını köktendinci militanlardan kurtarma" bahanesi ile Mali'yi işgal etmişti. Bütün dünyanın, Nijer'deki uranyum işletme hakkını Çin, Hindistan, İngiltere, Güney Afrika, ABD, Kanada ve Avustralya şirketlerine kaptıran Fransa'nın, ülkedeki uranyum kaynaklarındaki kontrolü kaybetmemek için yaptığını bildiği bu işgalin "sosyalist" Cumhurbaşkanı Hollande döneminde olması ayrı bir ironi. Ama bitmedi, ironi zincirine Şubat

ayında bir halka daha eklendi. Birleşmiş Milletler'in (Biz bu kuruluşa "emperyalist ülkelerin halkla ilişkiler ve suç aklama birimi" diyoruz) Bilim, Eğitim ve Kültür Örgütü (UNESCO), Felix Houphouët-Boigny adına düzenlediği barış ödülünü bu yıl Hollande'a vermeye karar verdi. Ödül komitesinin gerekçesi ise, sıkı durun: Hollande'nın "Afrika'da barış ve istikrara yaptığı katkılar"! Şaka gibi değil mi? Bir ayrıntıyı da okuyucuya hatırlatalım. UNESCO'nun bu ödülü, 2010'da Arjantin'de 1976-1983 arasındaki diktatörlük rejimi boyunca çocuklarını kaybeden ve her hafta hak-sızlıkları protesto etmek amacıyla bir araya gelen "Plaza De Mayo (Mayıs Meydanı) Anneleri" ne verilmişti. Yani "emperyalist ülkelerin halkla ilişkiler ve suç aklama birimi" BM'nin yaptığı şey tam olarak; Türkiye halklarının pek sevdiği deyimle "hem nalına, hem mihına vurmak". Ama zaten öyle olmalı ki göz boyasın, inandırıcı olsun, hayallerin süslenmesine malzeme olsun!

Hayalcilerin "demokrasi abidesi" AB'nin üyesi Hollanda'nın kadın Savunma Bakanı Jeanine Hennis-Plasschaert ve Almanya'nın Savunma Bakanı Thomas, 22 Şubat'ta, Patriot füzelerinin konuşlandırıldığı İncirlik, Gaziantep ve Kahramanmaraş'taki üsleri bizzat denetledi. Haberlere göre, füzelerle birlikte oraya "konuşlandırılmış" olan kendi ülkelerinin askerleriyle yakından ilgilenen bakanlar, hepsiyle tek tek selamlaşmış, kahve içmiş, üşüyen Hollandalı kadın bakana da, Alman bakan paltosunu çıkarıp vermiş. Yani yakın iş takibi ve moral ziyareti! Ama asıl büyük ziyaret sadece iki gün sonra geldi. Savunma bakanının denetlemesi ve askerlerine verdiği moral yetmemiş olacak ki, Almanya bu kez başbakan düzeyinde iş takibi yaptı. Aynı yerleri 24 Şubat'ta Angela Merkel ziyaret etti. Kamuoyuna ısrarla "savunma" amaçlı diye yutturulmaya çalışan bu füzelerin neden bakan, hatta başbakan düzeyinde bizzat denetlendiği sorusu bile AB için ne anlama geldiğine ilişkin başlı başına bir sinyal. Sermaye çevrelerine destek için, iş dünyasının gösterişli fuarlarına, lüks otellerde yapılan toplantılarına katılmaya alışık "şık" kadın bakanlarına ve başbakanlarına Maraş'ın dağlarında, kışın soğukunda, kar altında ziyaretler yaptıran şey işte AB emperyalizminin, -tıpkı ABD emperyalizminde de olduğu gibi- arkasındaki tekellerin en kanlılarının, silah tekellerinin ve onların aparatı olan devletlerinin gücüdür, direktifidir.

AB'yi "demokrasi ve insan hakları kalesi" olarak görmek isteyenler, 23 ve 25 Şubat tarihli gazetelerde, yarın bütün Ortadoğu'yu kana bulayacak olan füzelerin altında, Hollandalı, Alman, Türk üniformalı askerlerin yanında, bir eğlence imiş gibi gülücükler atan şımarık silah tekeli denetçileri, uşakları AB bakanlarının ve başbakanının yüzlerine iyi baksın! Sonra da Mali'de, Rojava'da, Suriye'de, Kürdistan'da AB silahlarıyla öldürülenler çocukların yüzlerine! Ama hem akıl, hem de vicdan gözüyle!

Emperyalizm Suriye'ye müdahalesini arttırıyor

Suriye'de, tam iki yıl önce, 2011 yılının Mart ayında Arap devriminin rüzgârıyla bir halk hareketi olarak başlayan mücadele, aynı yılın sonunda kanlı bir savaşa dönüşmüştü. 2012 böyle geçti. Yeni yılla birlikte Esad ve karşıtı Suriye muhalefeti pat durumunu aşamıyorlar. Türkiye'nin karşı çıkmasına rağmen Suriyeli muhaliflerin bir bölümü Esad hükümetiyle görüşebileceklerini söylüyorlar.

Ancak görüşmelerin başlaması, emperyalist müdahale ve iç savaşın müzakere yöntemiyle sonlandırılması anlamına gelmiyor. Tunus'ta Suriye dostları toplantısında açıkça Suriyeli muhaliflerin silahlandırılmasını isteyen Suudi Arabistan, sınır kapılarını ardına kadar açan Türkiye ve finansör Katar'ın himayesindeki bir muhalefetin bağımsız karar alma yetisine sahip olması beklenebilir. Nitekim, Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) PYD ile Serekaniye'de süren uzun çatışmalar sonucu mutabakata varıp ortak kontrol noktaları oluşturmasını da içeren bir anlaşma imzalaması, başka bir tartışmayı ortaya koydu. ÖSO'nun üst düzey yetkilileri böyle bir anlaşmayı reddederken yerel yetkililer anlaşmanın bağlayıcılığını savundular. Bu bize çok parçalı bir yapıya sahip ÖSO'nun, Esad karşıısındaki gücünün sınırlarını gösteriyor.

ABD'nin Suriye muhalefetine desteği daha öncesinde Esad'ın yıkılması doğrultusunda iken şimdi Selefî ve El Kaide yanlısı grupların giderek ağırlığını arttırması emperyalizmi bölgede yeni arayışlara itiyor. Bu, emperyalizmin sıkışması anlamına geliyor. Batılı yayın organlarında ABD'li subayların Suriyeli muhaliflere askeri eğitim veren görüntüleri yayımlandı. Bu görüntüler, ABD ve muhaliflerin askeri düzeyde sadece Esad güçlerine değil El Nusra Cephesi gibi örgütlere de üstünlük sağlama işteğinde olduklarını ifade ediyor.

"Suriye Dostları Konferansı"nın Şubat'ın son günlerinde Roma'da yapılan toplantısında hem ABD'nin yeni Dışişleri Bakanı John Kerry, hem de AB sözcüleri, muhalefete yardımı arttıracaklarını açıkladılar. Yardım hâlâ "öldürücü olmayan" malzeme ile sınırlı, ama bu sadece gıda ve sağlık malzemesi anlamına gelmiyor. İletişim ve ulaştırma araçları, keşif aletleri vb. de bu kategoriye girebiliyor. En önemlisi, yardım ilk kez doğrudan doğruya muhalefetin askeri kanadına, yani Özgür Suriye Ordusu'na yapılacak. Buna paralel olarak, Şubat'ın son günlerinde New York Times gazetesine bir de haber sızdırıldı: ABD askeri uzmanları, ilk kez, adı açıklanmayan bir ülkenin adı açıklanmayan bir üssünde, Suriye muhalefetinin militanlarına eğitim vermeye başlamış durumda. İç savaş belki de miadını dolduruyor, yerini yavaş yavaş bir emperyalist müdahaleye bırakabilir.

2012 sonlarına doğru Hillary Clinton'ın, Pentagon'un, ABD Genelkurmayının ve CIA'nın askeri müdahale planını gündeme getirdiği, ama Obama'nın bir ölçüde seçimler yaklaşırken olduğu için bu öneriyi geri çevirdiği artık açıklanmış durumda. Seçimden sonra ise CIA başkanı Petraeus'un cinsel skandallerin, Clinton'un ise uzun süren bir hastalığın pençesine düşmesi öneriyi öldürmüştü. Gerçek, okurlarını "ABD seçimleri sonrasında Suriye'ye dikkat!" diyerek uyarıyordu. Bu uyarımız da, başka birçoğu gibi, doğru çıktı. Müdahaleyi önleyen belki rastlantı, belki de Muhaberat'ın Petraeus'u skandalle karşı karşıya bırakarak CIA'yı felç etmesi oldu.

Suriye'de devam eden iç savaş, bıkkınlık ve silahlı çatışmalarda tarafların üstün gelememesinden kaynaklı görüşmelere kapı açsa da emperyalizmin ve Türkiye'nin dengeleri değiştirebilecek hamlelerine karşı hazırlıklı olmak gerekiyor.

Yerel seçimler

Yağmurdan kaçarken doluya tutulma!

2014 yerel seçimlerine henüz vakti varmış gibi görünse de her zaman olduğu gibi İstanbul Büyükşehir Belediyesi üzerine tartışmalar başlamış durumda. Henüz kimse kartlarını açık olarak masaya koymuş değil. Gerek AKP gerekse de CHP tarafından anketler yaptırılıyor ve nabız yoklanıyor. CHP'nin İstanbul'da yaptırdığı anketten ise yüzde 40'la Mustafa Sarıgül isminin çıktığı son dönemde basına yansıyan haberler arasında yer aldı.

Mustafa Sarıgül, parti içinden ortaya atılan Gürsel Tekin ve Muharrem İnce gibi isimlerin önünde gözüküyor. Adaylığı, Türk finans-kapitalinin önde gelen temsilcisi Rahmi Koç tarafından da destekleniyor. Ne yapıp edip İstanbul'u AKP'den alma düşüncesinin simgeleştiği kişi Mustafa Sarıgül. Türkiye burjuva siyasetinde öne çıkan her figür gibi o da ABD'ye icazet gezisini 2012 yılında yapmıştı. Şimdilerde Rahmi Koç'un Obama'yla yeni bir randevu ayarlama çabası içinde olduğu da söyleniyor. Son olarak 21 Şubat günü ABD Büyükelçisi Ricciardone'nin Sarıgül'ü davet edip uzun bir görüşme yapması da pişirilen bir şeyler olduğu kokusunu veriyor. CHP'de Sarıgül'e karşı çıkanların önemli gerekçelerinden biri CHP'nin dışındaki siyasi konumunun yanı sıra "aday olursa bir sürü yolsuzluk dosyasını önümüze sürerler ve bu oy kaybetmemize bile neden olabilir" şeklindeki özetleniyor.

Gerçek gazetesi okurları, Devrimci İşçi Partisi'nin CHP'yi bir burjuva partisi olarak görüp karşısında net bir tavır ortaya koyduğunu bilirler. O yüzden neden CHP'nin olası bir aday üzerinde bu kadar duruluyor diye sorulabilir. Sorunun cevabı basit. DİP'in duruşu net olabilir ancak Türkiye sosyalist hareketinin CHP'ye yönelik yaklaşımında netlikten bahsetmek mümkün değil. İşçi sınıfı perspektifinden yoksun bir anti-AKP politika, ne olursa olsun AKP'den kurtulmalıyız düşüncesi sosyalist solda o kadar baskın ki Mustafa Sarıgül'ün bile kafaları karıştırma ihtimali yüksek. Türkiye solunda dergi kapağında CHP'ye sövüp alttan alta mahallede CHP'ye çalışmak pek de yabancı olduğumuz bir şey değil. O yüzden şimdiden uyarılarımızı yapmayı bir görev biliyoruz.

Topbaş mı, Sarıgül mü ya da AKP mi, CHP mi sorusu, kentlerdeki toprak rantının, ticari ayrıcalıkların hangi sermaye gruplarınca paylaşılacağı,

İstanbul'u basamak yaparak sermayenin hangi parçasının merkezi iktidara yürüyeceği sorusudur. Bu soruya işçi ve emekçilerin çıkarlarından yola çıkılarak cevap verilecek olursa bu tek kelimeyle, "hiçbiri" olacaktır. İşçilerin ne olursa olsun sermayeden kurtulması gereklidir. Ne olursa olsun AKP'den kurtulalım demek işçiyi emekçiyi başka sömürücülerin arkasına dizmektir. Dahası bu politika AKP'den kurtulmayı bile sağlayamaz. Zira Mustafa Sarıgül'ün siyasi kimliği ve çizgisi rahatlıkla AKP'siz bir AKP'cilik olarak nitelenebilir. Yerel seçimler için gerçek bir alternatif oluşturulacaksa bu alternatif işçi sınıfının bağrından çıkacaktır. İşçi sınıfı mücadelesi para açısından, ihale açısından, yabancı elçiliklerle ilişkiler açısından fakirse de İstanbul'u yönetebilecek zenginlikte deneyime ve güce sahiptir. İşçi milyonlarca işçi burjuvaların oy deposu olmaktan çıkıp kendi sınıfını bilip kendi çıkarları etrafında birleşsin.

Gerçek diyor ki:

- Çözüm için sorunları yaratanlar değil, sorunları yaşayanlar belediyelerin başına!
- Belediyelerde, kent topraklarının yağmalanmasına, kentlin milyonlar için değil bir avuç azınlığın isteklerine göre düzenlenmesine, taşeronlaşmaya, özelleştirmeye ancak işçi sınıfı dur diyebilir.
- Belediyeler için, işçi sınıfı adaylarını kendi içinden çıkarmalıdır!
- Kürt sorununun çözümü, bu sorunun muhataplarının kendi kendini yönetmesinden geçer. Kürt illerinde Kürt halkının temsilcileri yerel yönetimlere!

Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri semineri başarıyla tamamlandı

Devrimci Marksizm dergisi tarafından düzenlenen "Türkiye'de Sınıf Mücadelelerinin Tarihi" semineri 24 Şubat Pazar günü Devrimci İşçi Partisi (DİP) İstanbul İl Örgütü'nde toplu bir değerlendirmenin yapıldığı son bir oturumla nihayete ermiş oldu.

2012 Kasım ayında başlayan seminerde Türkiye'deki birinci (1908) ve ikinci (1919-23) burjuva devrimleri, çok partililiğe geçiş, ilk (1960, 1971, 1980) ve ikinci (1997, 2007) kuşak askeri darbeler gibi dönüm noktaları esas olarak uluslararası ve ülke çapında sınıf mücadeleleri temelinde yorumlandı ve tartışıldı. Esas kaynak olarak Sungur Savran'ın *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri* kitabının kullanıldığı, ancak bunun yanında yardımcı okumalara da yer verilen seminerde Sungur Savran, Osman Tiftikçi, Şiar Rişvanoğlu ve Levent Dölek tartışmalara temel olmak üzere sunuşlar yaptılar. Kürt sorununun da özel bir oturumda

ele alındığı seminerde, özellikle Türkiye solunda yaygın bir eğilim olan burjuvazinin kendi iç mücadelelerini görmezden gelme anlayışının tersine, burjuvazinin iç savaşı da tarihsel ve güncel boyutlarıyla ele alındı.

Kalabalık bir katılımla Türkiye'nin modern tarihinin birçok yönü tartışıldı. Son oturumda ise bütün seminer boyunca aktif bir katılım sergilemiş

olan felsefeci Mehmet Akkaya kendi farklı görüşlerini sergileme fırsatı buldu, Sungur Savran ise bu görüşlerde içerilmiş olan eleştirilere cevap verdi. Toplam olarak seminerin tartışma ve eğitim yönünde çok verimli geçmiş olduğu söylenmeli. *Devrimci Marksizm* dergisi gelecekte de dostlarına açık bu tür seminerler düzenlemeye devam edecek.

Sungur Savran

Halka daima doğruyu söylemek gerek!

"Bugün terör büyük vizyonumuzun önündeki prangadır."

Ahmet Davutoğlu, 15 Kasım 2011

"Terör ayağımızda prangadır. (...)

Ben şuna inanıyorum, bu dönem bu sorunların çözüleceği dönem olacak, silah bırakırma da dahil."

Beşir Atalay, 21 Ocak 2012

"(...) bu kadar getirisi varken, bu kadar varidatı varken (...) el de etek de öpülebilir."

Fethullah Gülen, 9 Ocak 2013

Gerçek gazetesi yıllardır altını çizerek söylüyor: Kürt sorunu Türkiye burjuvazisinin ve devletinin yayılmacı bölge politikaları önünde büyük bir engeldir. Şimdi bütün güçleriyle bu engeli ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

Onların amacı bu diye barıştan ve siyasi çözümünden vazgeçmek gerekmiyor elbette. Ama o amaca hizmet etmek için değil. Kürt hareketinin de, Türkiye işçi ve emekçilerinin de "nasıl bir barış, nasıl bir siyasi çözüm?" sorularını sormadan hiçbir süreci körlemesine desteklemesi söz konusu olmamalı.

Sürecin sonunda Kürt sorununun hangi temellerde çözüleceği, Kürt halkının neyi tercih edeceğine bağlı. Biz Türk sosyalistleri sadece kendi devletimize "Kürtlerin iradesine engel çıkartma, kendi istedikleri gibi yaşasınlar" türü talepler yükseltebiliriz. Ama Türkü ve Kürdü ile ezilenlerin kurtuluşu için mücadele eden bütün siyasi odaklar üç şeye dikkat etmek zorundadır.

Birincisi, barış Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'nin başına bir on yıl daha çökmesinin karşılığı olamaz. Çünkü bir savaş biterken birçok savaşın başlamasına ve en başta Kürt gençlerinin, Türkiye burjuvazisinin fetih hayallerinin kurbanı olmasına yeşil ışık yakmak demektir bu. İşçi sınıfının ve emekçilerin daha yoğun sömürülmesine destek olmak demektir.

İkincisi, barış Türk ile Kürdün birleşip Ortadoğu'nun başına çökmesi adına da savunulamaz. Yani Fethullah Gülen'in ağzını sulandıran varidat karşılığında yapılmamalıdır barış. Ezilenlerin kurtuluşu, başkalarını ezmek amacıyla değil, ancak herkesin özgür ve eşit yaşaması amacıyla savunulabilir. Gerisi, "benden sonra tufan!" demektir. Bizden uzak olsun!

Üçüncüsü, halka doğru söylenmelidir.

Bu son nokta bakımından ikinci İmralı görüşmesinin tutanaklarının yayınlanması biçim açısından doğrudur. Şayet notları basına BDP'liler verdiyse, haklarıdır, kimse karşı çıkamaz. Ortada barış görüşmeleri vardır. Dolayısıyla iki taraf vardır. Kürt tarafı kendi iç görüşmelerini kendi tabanıya ya da bütün Türkiye ile paylaşmak istiyorsa, buna kimse engel olamaz. Gizli diplomasi esas olarak hâkim sınıfların bir aracıdır.

Peki, tutanaklardan içerik bakımından ne öğreniyoruz? Ulusalıcılar "memleket elden gidiyor"u öğrenmişler. "Rejimin değişeceğini" öğrenmişler. Genel af çıkacağını, Abdullah Öcalan'ın da salıverileceğini öğrenmişler.

Umarız Kürt halkı da ulusalıcılarla aynı şeyleri öğrendiğini düşünmüyordur! Çünkü bu, dereyi görmeden paçayı sıvamak olur. Öcalan, Kürt hareketinin uzun vadeli özlemlerini ortaya koymuş olabilir. Ama bunların anlaşma altına alındığına dair bir sonuç ulaşmak için ortada hiçbir neden yoktur. Şayet, Öcalan kendi deyimiyle "kendine güvenerek" özlemlerinin gerçekleşeceğini söylüyorsa, bunlar Kürt hareketi tarafından halka "anlaşma sağlanmış durumda, rejim değişikliği cepte, Öcalan özgür" diye aktarılırsa, bu, halkın aldatılması olur.

Halka her zaman doğruyu söylemek gerekir.

İtalyan seçimleri

Halkın AB'ye tokadı!

İtalya Şubat sonundaki genel seçimde kilitlendi. İki kanatlı parlamentonun alt kanadı mecliste çoğunluğu ele geçiren sosyal demokratlar, senatoda sadece kendi başlarına değil, herhangi makul bir koalisyon ortağı ile birlikte bile çoğunluğa sahip olamayacağı için hükümet kuramayacak gibi görünüyor. Ortada üç ihtimal var, üçü de gerçekçi değil: sosyal demokratların azınlık hükümeti kısa süre içinde düşer; "büyük" ya da "milli" koalisyon olanaklı değil, çünkü sosyal demokratlar Berlusconi ile işbirliğini dışladı; yeni bir seçimi ise cumhurbaşkanı reddetti. Çıkmaz!

Bu seçim, geçen yıl Mayıs ayında yapılan Yunanistan seçimleriyle ciddi benzerlikler gösteriyor. Yunan halkı o seçimde, zalim kemer sıkma politikalarının ardındaki Troyka'ya (AB Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası, İMF) ve tabii onun resmi olmayan lideri Alman başbakanı Merkel'e isyan etmiş, onların emirlerini yerine getiren Yunan politikacılarının da arka tarafına esaslı bir tekme sallamıştı.

İtalyan halkı da aynı şeyi yaptı. Kasım 2011'de (Yunanistan'dakine benzer bir operasyonla) Berlusconi denen palyaço Merkel tarafından iktidardan düşürülmüş, yerine eski merkez bankacı Mario Monti başkanlığında bir "teknokratlar hükümeti" kurulmuştu. Monti, uyguladığı kemer sıkma politikalarıyla AB kurumlarından başlayarak bütün Avrupa burjuvazisinin ve uluslararası finans kapitalin sevgilisi oldu. Ama Monti korkunç bir seçim yenilgisi aldı. İtalyan halkı Avrupa burjuvazisine "senin sevdiğini ben istemiyorum" dedi.

Var olan siyasi sistem, Yunanistan'da

ve başka ülkelerde de olduğu gibi, ekonomik krizin çelişkilerini kaldıramıyor. İtalya'da bunun ifadesi seçimi iki palyaçonun kazanması oldu. Herkesin bitti gözüyle baktığı, cinsellikten başka hiçbir şey aklı ermeyen, yolsuzluk dosyaları dağlar gibi yükselen 75 yaşındaki Berlusconi, yoksul halka bol bol vaat dağıtarak uçurumdan çıktı. Öteki palyaçonun adı Beppe Grillo. Bu eski komedyenin "5 Yıldız Hareketi" girdiği ilk genel seçimden % 25 oyla birinci parti olarak çıktı. "5 Yıldız Hareketi" uyduruk bir orta sınıf harekettir. Krizin öne fırlattığı bu parti, çarpıcı biçimde internetten çevreye kadar birçok görüş savunmaktadır ama İtalya'yı kasıp kavuran ekonomik krize ilişkin bir programı yoktur!

İtalya'da hükümet kurulamaması ihtimali Avrupa ve dünya finans kapital ortamında bir bomba tesiri yarattı. Borsalar sarsıldı, İtalya'nın kamu borcunun faizi uzun zamandır görülmemiş biçimde yükseldi. Bütün bunlar Üçüncü Büyük Depresyon'un kapitalizmi ne kadar kırıl-

gan bir duruma getirdiğini gösteriyor. Yarın bir başka seçim ya da yolsuzluk skandalı ya da bambaşka bir faktör sistemin toptan sarsılmasına yol açabilir. Akdeniz bir barut fiçisidir.

Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi Komünist İşçi Partisi (PCL) meclis seçiminde 90 bin (% 0,26), senato seçiminde ise 114 bin (% 0,37) oy aldı. Kendi içinde önemli bir başarı gibi görünmekle birlikte, bu sonuçlar 2008 seçimleriyle karşılaştırıldığında önemli bir oy kaybına işaret ediyor. Öyle görünüyor ki, PCL de bütün politik sisteme meydan okuyan, ama bir orta sınıf hareketi olarak büyük parasal kaynaklara ve medyaya erişme olanağına sahip olan Grillo hareketinin yükselişi dolayısıyla kendisine yönelen sistem karşıtı oyların bir bölümünü, daha "gerçekçi al-

VOTA COMUNISTA

VOTA PCL

ternatif" görünen o harekete yitirdi. Yine de PCL, İtalya'nın bütününde seçimlere giren partiler arasında, burjuvazinin işçi sınıfına büyük taarruzuna cepheden karşı çıkmanın ve krize çözümün bir işçi hükümeti olduğunun propagandasını yapmanın onurunu taşıyor. Burjuvazinin saflarından gelen altı büyük listeden sonra birinci parti PCL. İtalyan devrimci solunun da en güçlü partisi.

Zaten İtalya'nın sorunları bu tıkanmış parlamenter sistem içinde değil, fabrikalarda, işyerlerinde, sokaklarda çözülecek. PCL elbette esas sözünü buralarda söyleyecek!

Yunanistan'da süresiz genel grev için ileri!

Kapitalizmin dünya çapındaki krizini en derin şekilde yaşayan ve ekonomisi iflasın eşiğindeki Yunanistan'da, 20 Şubat'ta ülke çapında 24 saatlik bir genel grev gerçekleşti. Kamu sektöründe ve özel sektörde örgütlü iki büyük konfederasyon olan GSEE ve ADEDY'nin çağrısıyla gerçekleştirilen 20 Şubat grevine katılım bir hayli yüksekti. Grev günü birçok şehirde gerçekleştirilen sokak eylemleri ise, son yılların en kalabalık mitingleri olmasa da, işçi sınıfının egemenlere karşı öfkesinin ve mücadele azminin dinmediğini ispatlar

nitelikteydi. Kent merkezlerindeki gösterilerin yanı sıra, kuzey ve orta Yunanistan'daki çiftçilerin artık gelenekselleşmiş sayılabilecek yol kesme eylemleri de greve eşlik etti.

Dünya çapında Üçüncü Büyük Depresyonun ilk sarsıcı işaretlerini verdiği 2008 yılından bu yana belini doğrultamayan, 2010 yılı itibarıyla de derinleşen krizin pençesindeki Yunanistan'da egemen sınıflar, bu krizin bedelini emekçilere ödeterek kâbustan kurtulmaya çalışıyor. Ülkenin

altından kalkılamaz boyutlardaki dış borcunu ödeyebilmek için sermayenin has partilerinin tek "çözüm" yolu emekçilere yeni vergiler, kuşa dönmüş ücretler ve emekli maaşları, yığıla işten çıkarmalar ve özelleştirmeler...

Sermayenin sınıf taarruzu karşısında seferberlik halinde olan Yunanistan işçi sınıfı, son iki yılda ülke çapında yirmiyi aşkın genel greve imza attı. Bunların dışında, sektör düzeyinde yüzlerce grev ve iş bırakma ya-

şandı. Kimi işyerlerinde belli kazanımlar sağlansa da, bu grevler burjuvazinin sınıf taarruzunu bir bütün olarak püskürtmeye yetmedi.

Yunanistan'da patronlar artık emekçilerin en önemli silahı olan grevlere de el uzatmış vaziyette. Türkiye'de grevlerin ulusal güvenlik gerekçesiyle ertelenmesine, yani fiilen yasaklanmasına benzer şekilde, yasaların savaş, doğal afet gibi olağanüstü koşullar için tanımladığı siyasi seferberlik durumuna yaslanarak hükümet,

grevleri polisiye önlemlerle bastırmaya girişiyor. Hükümet, deniz taşımacılığı işçilerinin grevine karşı seferberlik tehdidi savurduğunda cevabını yine grevle almıştı. Atina'daki metro işçilerinin ve elektrik işçilerinin grevlerinde ise tehdit gerçeğe dönüştü. İşyerleri ve evleri polis tarafından kuşatılan işçiler, kararlı bir duruş sergilemeler de sendika bürokrasisi en can alıcı anında mücadeleye gem vurdu ve bu grevler sonlandırıldı.

Yunanistan'da sermaye, işçi sınıfına açıktan savaş ilan etmiş durumda. İşçi sınıfı ve geleceği elinden alınan gençlik ise mücadele azmini sürdürüyor. Diğer taraftan, tabanın basıncıyla ite kaka eyleme geçen sendika bürokrasisinin görev savmak için gerçekleştirdiği 1-2 günlük grevlerin sonuç alıcı olmadığı çoktan kanıtlanmış durumda. Bir işyerindeki grevin dahi yasaklanmasının söz konusu olabildiği Yunanistan'da, işçi sınıfı hem bu mevziyi savunma, hem de mücadelenin çitasını yükseltme göreviyle karşı karşıya. Buna paralel olarak, son dönemde sendikaların tabanında süresiz bir genel grevin gerçekleştirilmesi ihtiyacı daha sık dile getirilir oldu. Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK'in mücadelelerin en başından beri savunduğu, ekonomik taleplerin ötesine geçen, siyasi hedefleri de olan süresiz bir genel grev, Yunanistan'da emekçilerin ipleri ellerine almaları için tek çözüm yolu.

Depresyon bir başka komşuda daha hükümet yıktı!

Üçüncü Büyük Depresyonun son kurbanı Bulgaristan hükümeti oldu. Komşumuz Bulgaristan'da 12 Şubat'ta elektrik fiyatlarındaki artışlara karşı başkent Sofya'da başlayıp diğer şehirlere yayılan protesto eylemlerinden bir hafta sonra hükümet istifa etmek zorunda kaldı. İstifanın ardından da durulmayan ülke, şu anda siyasi kriz içinde.

Protestoların başlamasında -bir ısınma aracı olarak da yoğun olarak kullanılan- elektrik fiyatlarındaki artışlar öne çıksa da, esas neden, yaşanan ekonomik kriz sürecinin kitleler üzerinde yol açmış olduğu yıkımdır. Bulgaristan, belki de Avrupa Birliği'nin en "geri" ülkesi. 2008'den önce yüzde 6-7 civarında büyüyen Bulgaristan ekonomisi 2009'daki yüzde 5,5'lik düşüşün ardından sıfıra yakın bir büyüme sergiledi. 2008 yılında yüzde 5,7 olan işsizlik oranı ise sonrasında sürekli yüzde 12'nin üzerinde seyretti. Kaldı ki yurt dışına çalışmak için gidenleri de (özellikle Avrupa'ya) düşünürsek durum daha da vahimdir. Bu koşullar altında, bir de hükümetin **kemer sıkma** politikalarıyla boğuşan emekçilerin sabrını elektriğe yapılan zamlar taşırdı. (Bulgaristan'da özelleştirilen elektrik dağıtım şirketleri üç yabancı şirketin elinde bulunuyor.)

19 Şubat'ta polisle protestocular arasında

daki sokak kavgası sırasında 25 kişi ağır yaralandı ve başbakan Boyko Borisov istifa ettiğini açıkladı. Böylece siyasi kriz başlamış oldu. Cumhurbaşkanı Rosen Plevneliev, hükümeti kurma görevini önce, meclisteki en büyük parti olması dolayısıyla **Bulgaristan'ın Avrupalı Gelişimi Taraftarı Vatandaşları**'na (GERB-muhafazakâr sağcı bir parti) verdi, fakat GERB hükümeti yeniden kurmayı kabul etmedi. Ardından aynı görev muhalefetteki partilerden **Bulgaristan Sosyalist Partisi** (BSP) ve **Hak ve Özgürlükler Hareketi** (DPS) tarafından da reddedildi. (BSP, 1990 öncesindeki **Bulgaristan Komünist Partisi**'nin devamı olan bugünün sosyal demokrat bir partisi. DPS ise, çoğunluğunu Türklerin oluşturduğu liberal bir parti.) Kimsenin hükümeti kurmaya yanaşmaması sonucunda cumhurbaşkanı, 12 Mayıs'ta erken seçim yapılmasına karar verdi ve anayasanın kendisine verdiği yetkiyle parlamentoyu feshe-

derek, uzmanlardan oluşan geçici bir hükümet kuracağını bildirdi. Böylece, ekonomik kriz Avrupa'da, Yunanistan ve İtalya'dan sonra bir üçüncü "teknokratlar hükümeti" kurdurtmuş oldu. Bunun anlamı siyasi sistemin krizle başa çıkamamasıdır.

Siyasi kriz bu noktadayken, meydanlarda "Partilere hayır!", "Siyasi partiler yasaklansın!" gibi talepler eşliğinde, siyasi partileri simgeleyen kuklalar ve anayasa kitapları yakıldı. "Hainler!", "Mafya!" ve "Tekelleri yakalım!" sloganlarının öne çıktığı eylemlerde sınıf vurgusunun pek olmadığını da belirtelim. Bulgar bayraklarının ağırlıklı olduğu eylemlerde "Bulgaristan Bulgarlarındır!" gibi şoven sloganlar da atılmakta. İşçi sınıfının devrimci bir önderliğinin olmayışı yine en önemli eksiklik olarak karşımıza çıkıyor. Kitlelerin gözünde sol bir alternatif olan BSP kitlelerin taleplerini karşılayacak bir programdan yoksun, düzenle tamamen bütünleşmiş eski

Stalinist-yeni burjuva bir partidir. Stalinist geleneği sürdüren **Bulgaristan Komünist Partisi** ise bir koalisyon aracılığıyla bu partiye iltihak etmiş durumda. Bu koşullarda, kitlelerin düzene olan tepkilerinin faşist kanallara akması da olasıdır. Bu anlamda MHP benzeri (belki daha da ırkçı) bir parti olan ATAKA öne çıkabilir.

Sınıf vurgusunun az oluşu için başlıca iki neden sayabiliriz. İlki, kapitalist restorasyondan bu yana ülkede, sosyalizmin "denenmiş, olmamış, eskiye ait bir anı" olarak görülmesidir. İkincisi ise, kitleler üzerinde son 15-20 yıldır son derece etkili olan Avrupa Birliği afyonudur. Öyle ki, insanlara göre, Avrupa Birliği hayali gerçekleşince adeta bütün dertler de bitecekti. Ashında iktidardaki partinin adı, bunun en iyi göstergesidir: **Bulgaristan'ın Avrupalı Gelişimi Taraftarı Vatandaşları**.

Halkın canını acıtan hükümetler çöplüğü

Düşen düşene! 2008'de başlayıp bütün şiddetiyle devam etmekte olan Büyük Depresyon, yani dünya çapındaki büyük ekonomik kriz ve buna karşı yükselen sınıf mücadeleleri Akdeniz'i devrimci bir havza haline getiriyor, diyoruz. Akdeniz ülkelerinin halkları ve yakın komşuları (bu durumda Bulgaristan) bize bu saptamamızın doğruluğunu haykırdılar. Ekonomik kriz her geçen gün başka ülkede siyasi kriz halini alıyor. Bunlar elbette henüz devrim değil. Ama devrime girizgâh!

Akdeniz havzası, halkın canını acıtan hükümetler çöplüğü haline geliyor. Bir hafta içinde ardı ardına üç hükümet halkın baskısı altında düştü, iki hükümet de seçimlerde sandığa gömüldü. Bu ülkelerin dördü (Tunus, Kıbrıs, Slovenya, İtalya) Akdeniz ülkesi, biri de (Bulgaristan) denizimizin rüzgârının erişebileceği kadar komşu Akdeniz bölgesine. Ekonomik krize ve halkın mücadelelerine hükümet dayanmıyor. İşin özeti bu!

Bulgaristan neredeyse Şubat başından beri birçok şehirde on binlerin eylemleri ile sarsılıyordu. Mücadelenin dolaysız hedefi, elektrik üreticisi yabancı tekellerin çok yüksek faturalarla yaptıkları soygun. Ama

ardında halkın yoksulluğa tepkisi yatıyor. Hükümet 20 Şubat'ta devrildi. Ama eylemler henüz sona ermiş değil. 24 Şubat Pazar günü ülke hâlâ sarsılıyordu.

Bulgaristan hükümetinin düştüğü gün, Tunus'ta da Hemadi Cibali hükümeti istifa etti. Cibali hükümeti kurulalı daha bir yıl olmuştu. Ama Tunus devriminin çelişkili ve sarsıntılı gelişimi, yoksulların ve işsizlerin tekrar tekrar patlak veren isyanları, en son Şubat başında bir sosyalist partinin önderi Şükrü Belaid'in öldürülmesi ve bunun ardından patlak veren büyük gösteriler, Cibali'nin İslamcı partisi Ennahda içinde çatlaklar yarattı, Cibali'yi partisiyle karşı karşıya getirdi ve istifa etmesine yol açtı.

Varan iki!

Bulgaristan'dan çok daha önce sarsılmaya başlayan bir başka Balkan ülkesi Slovenya, tipik bir Akdeniz sendromuna tutulmuş durumda. Dünya ekonomik krizini (aynen Yunanistan, İspanya, İtalya, Portekiz vb. gibi) çok ağır yaşayan avro ülkelerinden Slovenya. Banka sistemi çöküşün eşiğinde. AB'ye kurtarma paketi için başvurmamak amacıyla kendi halkının kemerini kendi sıkıyor. Halk da aylardır hükümete isyan içinde. En sonunda 27 Şubat günü merkez sağ hükümet güvenoyu oylamasını yitirdi ve düştü. Varan üç!

Kıbrıs Cumhuriyeti, yani Güney Kıbrıs, Yunanistan'ın krizinden ağır biçimde etkilenen ve bir banka krizi yaşayan bir küçük ekonomi olarak geçtiğimiz Temmuz ayında AB'ye kurtarma paketi için başvurdu. Kıbrıs'ın kurtarma paketi talebi mutlak rakam olarak küçük ama ekonomisinin büyüklüğüne göre olarak muazzam büyük bir rakama ulaşıyor. Ülkenin yıllık milli geliri 17 milyar avro civarında, ihtiyaç duyduğu kurtarma paketi de aynı büyüklükte hesaplanıyor! İnanılır gibi değil ama her an çökebilecek olan Kıbrıs ekonomisi AB yedi aydır zırmık vermedi. Bunun birkaç nedeni var, ama bizim şu anki amaçlarımız açısından en önemlisi, Avrupa'nın yeni Çarçesi Angela Merkel'in AKEL'den ve Hristofyas'tan kurtulup daha uzlaşmacı bir başkanı başa geçirmek istemesi. Sonunda geçtiğimiz günlerde seçim yapıldı, AKEL

adayı yenildi, DİSİ partisinden Anastasiadis başkan seçildi, sen sağ ben selamet. Ama böylece kriz bir iktidar daha devirmiş oldu. Bu sefer sokakta değil sandıkta.

Tabii, bütün bu örnekler arasında (bir devrimin ürünü olduğu için Tunus'la birlikte) en büyük önemi taşıyan, Avrupa'nın dördüncü, dünyanın sekizinci büyük ekonomisi olan İtalya. Merkel Kasım 2011'de İtalya'da bir operasyon yaparak Mario Monti adında bir merkez bankacı başkanlığında bir "teknokratlar hükümeti" kurdurttu. Monti bir yılı aşkın bir süre İtalyan halkının canına okudu. Buna karşılık uluslararası burjuvazinin sözcüleri ve AB yönetici organları, burjuvazinin çıkarlarını bu kadar cansiperane koruduğu için Monti'yi göklere çıkardı. Sonunda Monti seçime girdi. Yüzde 20 beklerken yüzde 10'u zor aldı! Yani İtalyan halkı da kemer sıkma hükümetine bir tokat attı! Üstelik İtalyan siyasi sisteminin kilitleyerek!

Düşen düşene! 2008'de başlayıp bütün şiddetiyle devam etmekte olan Büyük Depresyon, yani dünya çapındaki büyük ekonomik kriz ve buna karşı yükselen sınıf mücadeleleri Akdeniz'i devrimci bir havza haline getiriyor diyoruz. Akdeniz ülkelerinin halkları ve yakın komşuları (bu durumda Bulgaristan) son iki hafta içinde bize bu saptamamızın doğruluğunu haykırdılar. Ekonomik kriz her geçen gün başka ülkede siyasi kriz halini alıyor. Bunlar elbette daha devrim değil. Ama devrime girizgâh!

8 Mart mücadeele günü, yolumuz Tahrir kadınlarının yoludur!

8 Mart alışveriş, hediye, güzellik günü mü, hak arama ve mücadele günü mü?

Son yıllarda Mart ayının ilk haftasında güzellik ürünlerinin, giysilerin, çiçekçilerin reklamları televizyon kanallarını, gazeteleri kaplar oldu. 8 Mart'ta kadınlara has indirimler ve alışveriş fırsatları duyurulmaya başlandı. Pekiyi neden 8 Mart'ın bu kadar üzerine düşüyorlar? Çünkü 8 Mart mücadele tarihine kazanmış bir gün ve bunu unutturup içini boşaltmak istiyorlar.

8 Mart, emekçi kadınların tüm kadınlara bıraktığı mirastır!

1857 yılında New York'ta günde 15-16 saat çalışmaya zorlanan dokuma işçisi kadınlar 10 saatlik iş günü ve insanca çalışma koşulları talebiyle greve gittiler. Bu grev Amerikan devleti tarafından kanlı bir şekilde bastırıldı, çok sayıda kadın tutuklandı veya öldürüldü. 1908 yılında yine New York'ta 15 bin tekstil işçisi kadın, daha kısa çalışma saatleri, daha yüksek ücret, doğum izni ve oy hakkı talebiyle mücadeleye başladı. Kadın işçilerin iradelerini kıramadıkları aşamada onları fabrikaya kilitlediler ve "bilinmeyen bir nedenle" çıkan yangın sonucu 129 kadın işçi yaşamını yitirdi. New York'lu işçi kadınların yaşamları pahasına verdikleri bu mücadeleler anısına dünyanın dört bir yanında kadınlar 1910 yılından itibaren Şubat ve Mart ayının farklı günlerinde eylemler gerçekleştirdiler.

Tüm dünyada ortak bir günün belirlenmesi ise yine başka bir mücadeleye dayanıyor. 8 Mart 1917 tarihinde Rusya'da işçi kadınlar savaşa ve yoksulluğa karşı greve gittiler. Bu grevle birlikte patlak veren Şubat devrimi karşısında çaresiz kalan çar, tahttan indi ve görevi ele alan geçici hükümet kadın işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. 8 Mart'ta Rusya'da işçi kadınların başlattıkları ve oy hakkını elde ettikleri bu büyük greve atıfla 1921 yılında toplanan II. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün her yıl 8 Mart'ta kutlanmasına karar verdi.

Bu mücadelelerin gücü ve 1960'lı yıllarda yükselen feminizmin ikinci dalgasının etkisi altında Birleşmiş Milletler, 1975'te Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kadınların uluslararası günü olarak kabul etti. Ama bu arada "emekçi" kelimesini silip, adını Dünya Kadınlar Günü yapmayı ihmal etmedi.

Kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınlar en öne!

Kadınların çoğu zaman bireysel olarak yaşadığını zannettiği, çoğu zaman sineye çektiği ezilmenin temelinde, bugünün toplumsal ilişkilerini belirleyen iki şey yatıyor: Erkek egemenliği ve kapitalizm. Erkek egemenliği, adı üstünde, erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısına, kapitalizm ise patronların işçileri sömürmesine dayanıyor. Kapitalizm ve erkek egemenliği yüzyıllar boyu birbirini besleyerek işledi. Kadınların kurtuluşu için her ikisinin de yerle bir edilmesi şart!

Kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze son! Kadın cinayetlerine son!

Neredeyse tüm kadınlar erkekler tarafından baskıya, şiddete, dayaağa, tacize maruz kalıyor. Türkiye'de her dört kadından üçü şiddete uğradığını ifade ediyor. Kadınların çoğu sokakta, işyerinde, hatta kendi evlerinde elle, gözle, sözle tacize uğruyor hatta tecavüze maruz kalıyor. Kadınlar dövülmekle, sövülmekle, aşağılanmakla kalıyor. Kimi zaman da ölümlerle cezalandırılıyor. Bazen sudan sebeplerle çoğunlukla kendi yakınları tarafından öldürülüyorlar. Kadınlara karşı işlenen suçlar hakıyla cezalandırılmadıkça, namus adına cinayet işleyenler tüm toplum tarafından alkışlandıkça ve kadınlar tüm bunlara başkaldırmadıkça bu sorunlar çözülmez.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki,

- Kadınlara karşı toplumsal ve yasal her türlü ayrımcılığa son!
- Kadına yönelik şiddete son! Kadının örgütlerinin denetiminde, daha fazla kadın sığınağı!
- Tacizin utancı kadınların değil! Tacize karşı, yasalardaki tüm yaptırımlar uygulansın!
- Kadın cinayetleri namus kisvesiyle sıvanamaz! Kadın cinayetlerinde ceza indirimine hayır!

Görünmeyen emek sesini yükselt!

Temizlik, yemek, çocukların bakımı ödevi, hasta yakınların bakımı onca iş evde kadınları bekler. Kadınlar evde hem aşçı, hem temizlik işçisi, hem öğretmen, hem doktor, hem uşak, hem de terzi... Ama emekleri bir türlü görünmüyor. Çalışsa da çalışmasa da bu yük sadece kadınların omuzlarında.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki,

- Ortak yemekhaneler, çamaşırhaneler, ücretsiz kreşler ve bakım evleri açılmalı!
- Tüm kadınlara sosyal güvence!

Tüm emekçi kadınlar hakları için mücadeleye!

Emekçi kadınlar, işyerinde sigortasız, güvencesiz koşullarda düşük ücretlere çalıştırılıyor, daha fazla sömürülüyor, yoksulluğa mahkûm ediliyor. Dünyayı kasıp kavuran, Türkiye'ye yaklaşan ekonomik kriz en çok kadınları tehdit ediyor. İşçi sınıfının zayıf halkası sayılan kadınlar, krizde ilk gözden çıkarılacak, hakları tırpanlanacak, dayanırsa köle gibi çalıştırılacak kesim oluyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki,

- Eşdeğer işe, eşit ücret!
- Çalışmak isteyen her kadına iş, her işyerine kreş!
- Kadınlara eşit süreli, ücretli ve devredilemez babalık izni!
- 8 Mart resmi tatil günü ilan edilsin!

Kürtaj yasağı püskürtüldü ama kürtaj hâlâ yasak!

AKP hükümetinin Türk nüfus artışını hızlandırma projesi olarak kürtaj yasağı gündeme geldi. Öyle ki analar doğursun, ucuz işgücü piyasasına gençler sunulsun veya sınır ötesi seferlere gidecek bol bol asker olsun. Bölgede büyük güç olma hedefine hizmet edecek büyük nüfus ihtiyacı karşılansın. Kadınların yaşamlarına saldırı anlamına gelen bu yasak geri püskürtüldü ama birçok sağlık kurumu ve hastane tarafından yasak fiilen uygulanmakta.

Bu yasağın kadınların yaşamlarına saldırı olduğunu tarih bize gösteriyor. Parasız olanlar yurtdışına çıkıp bu haktan yararlanmaya devam ediyor. Yoksul kadınlar ise ya kendi yöntemlerine başvurup tıg, şiş, kibrit çöpü kullanarak düşük yapmaya çalışırken ya da merdiven altı muayenelerdeki sağlıksız koşullar sebebiyle ölüme gidiyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki,

Kürtajın yasaklanması,

- Kadınların yaşam hakkının elinden alınması,
- Yasadışı kürtajın artması,
- Tuvalette doğumlar ve sokağa atılmış bebekler,
- Kadınların bedenlerinin ve hayatlarının, kontrolünün kendilerinden alınıp devlete verilmesi, cinsiyetçi işbölümünün devamı, demektir!
- Kürtaj hakkı kadınların yaşam hakkıdır. Bu haktan vazgeçmiyoruz. Kadınların merdiven altlarında ölüme terk edilmesini kabul etmiyoruz!
- Tüm kadınlar için erişilebilir, ücretsiz ve güvenli doğum kontrolü ve kürtaj hakkı istiyoruz!

Kadın bedeni üzerindeki baskılara son!

Bu ikiyüzlü sistemde kadın bedeni bir taraftan namus konusu oluyor, diğer tarafta seyirlik bir mal haline getiriliyor. Televizyonlarda reyting uğruna tecavüz hikayeleri gündelik hayatın parçası haline geliveriyor. Kadınlar, gazetelerde kimi zaman sırtında bıçakla onlarca yarayla kanlar içinde, kimi zaman da en göz alıcı halleriyle, ama her ikisinde de yarı çıplak vaziyette, manşetlere konu oluyor. Bu sahnelerden ilki kadınlara ibret olsun diye, diğeri de örnek...

Biz de diyoruz ki: **Kadının bedeni satılık da değil, seyirlik de!**

Arap devriminin kadınları yolunuzu aydınlatıyor!

Yüz yıl önce kadın işçilerin mücadelesi nasıl tüm dünya kadınlarına ilham kaynağı olduysa bugün de başta Arap devrimlerinin yaşandığı ülkelerde kadınların mücadelesi tüm emekçi kadınlara yol gösteriyor. Devrimci İşçi Partisi olarak emekçi kadınları, tacize, tecavüze ve daha nice baskıya banamısın demeyen, Mısır'da firavunları deviren, bugün de iktidara kafa tutan kadınların izinden gitmeye çağırıyoruz.